

SZITTYÓKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 10. SZÁM

2007. NOVEMBER

ÁRA: 240 Ft

A HITLER-CSALÁD ZSIDÓ ORVOSÁNAK VISSZAEMLÉKEZÉSE (6. oldal)

VÉGVÁRI LEVENTE ATTILA:
**DEMOKRÁCIA;
A PUSZTÍTÓ MÉTELY**
2. oldal

**A NEMZETVEZETŐ
KIHALLGATÁSA**
II. Jegyzőkönyv
4. oldal

ROBERT FAURISSON:
**A REVIZIONIZMUS
GYŐZELMEI II. rész**
8. oldal

REVILO P. OLIVER:
A NEMZETEK VÉGZETE
14. oldal

Major Tibor

NEMZETI GYÁSZNAPUNK

– 1956. november 4. –

Megint eljött a november. A budai erdők már levetették nyári zöld ruhájukat és rozsdavörös színben várják a november – éppen úgy, amint akkor, 1956. november negyedikén, amikor géppisztolyok ropogtak a pesti utcákon...

Az élet szent, Isten szentelte meg, amikor saját képmására alkotta az embert. Ha ezt az életszentséget valamiért vagy valakikért: a hazáért és a nemzetért feláldozzuk, akkor ezeknek még nagyobb szentségeknél kell lenniük, mint amilyen maga az emberi élet.

A magyar nemzet túlnyomó többsége életénél is szentebbnek tartja hazánk függetlenségét és nemzetünk szabadságát, mert érettük bármikor hajlandó az életét is feláldozni. Nem feledhetjük, hogy 1956 szabadságharca éppen úgy hozzá tartozik magyar történelmünkhöz, mint akár a Dózsa-lázadás, Rákóczi felkelése, az 1848-49-es szabadságharc vagy az 1944-45-ös országvédelem. 1956 nélkül nincs magyar történelem, nincs magyar múlt és nincs magyar jövő sem. *Az 1956-os történelmünk csúcspontján a nemzetek szabadságjogának alapján kialakítandó jövő követelése hirdette meg a maga „keresztshadjárata” a materialista-bolszevista világnézet zsarnoki elnyomása ellen. Ezzel folytatódott a magyarság európai történelmén végzettszerűen átvonuló helytállás-sorozat szent láncolata.* Ez az a sarkalatos pont, amiben a magyarság különbözik a nyugati országok népeitől.

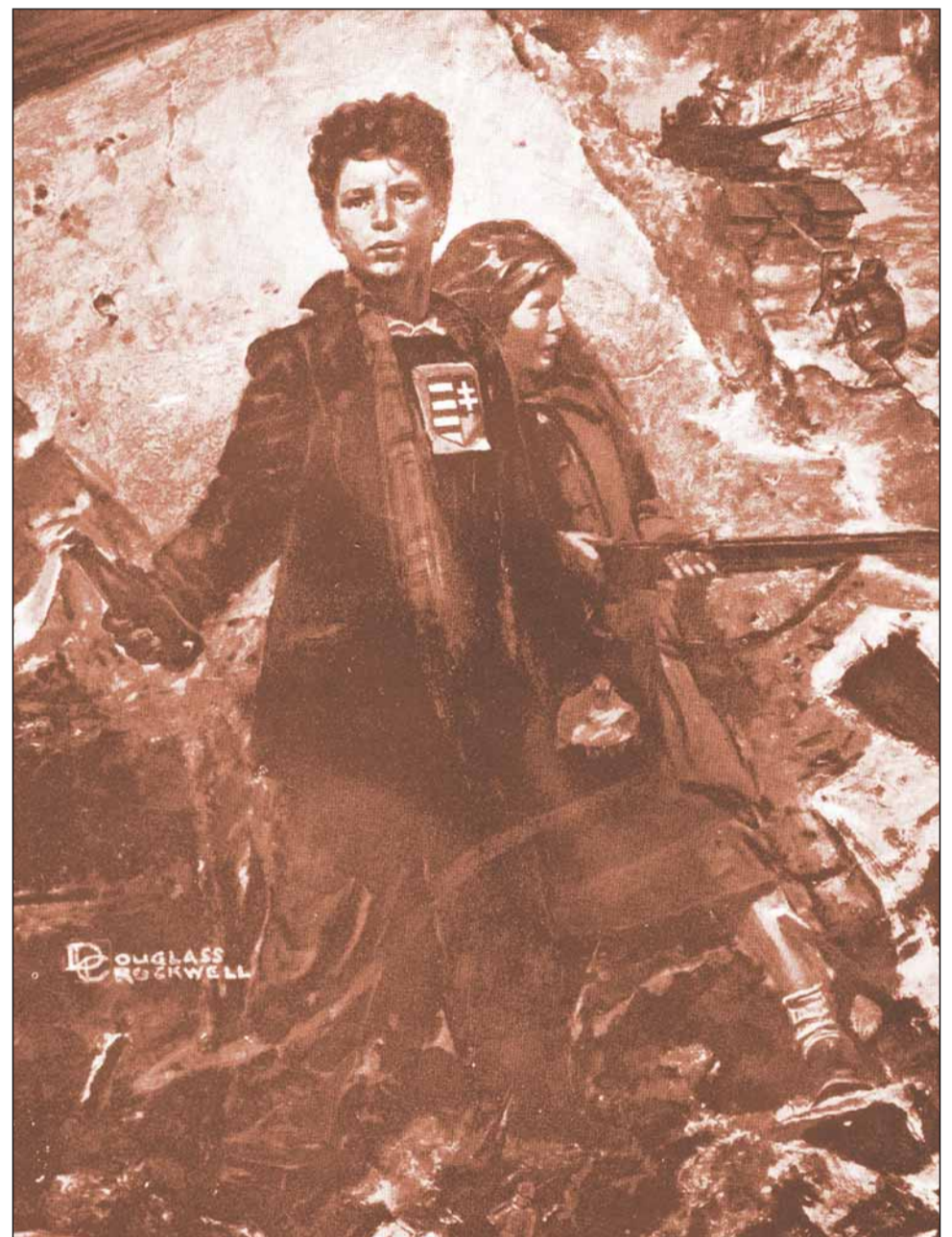
„Az utolsó ötven év magyar szellemi fejlődése világosan felírta a nemzet elé a célokat, amelyek felé egy magyar forradalomnak törekednie kell. De az utóbbi évtizedek gazdái tudták, hogy miért tiltották könyveinket. Ezt a magyar eszmevilágot kevesen ismerik. S most órájuk, a kevesekre vár – mondotta Németh László november 1-én a budapesti rádióban – hogy a nagyszerű lökést, amelyet a nemzet eltökéltsége adott, ne engedjék félresiklani. Még csak annyit láttam, amennyit a rádió s a vidéki események látni engedtek, már világosan állt előttem a veszély. Először a közvetlen veszély, hogy a nemzet szent felindulásában az indulat sugalmazására hallgatva olyasmit talál elkövetni, amit később nem lehet jóváten-

ni. S a kissé távolabbi veszély, hogy mi-alatt az egész fegyvert fogott nép figyelme a szovjet csapatok kivonulása felé fordul, az új pozíciók felé törtető emberek, akik régi fényük visszatérését várják, megfelelő hadállást foglalnak el, s a forradalomból ellenforradalmat, az 56-os magyar szabadságharcból holmi 19-es kurzust csinálnak.

Kinek kell ezt megakadályoznia, ha nem nekünk, akik láttuk, mit lehet itt elveszíteni. Az alól, hogy szóljunk, felmentést a halál vagy még az sem adhat. Az első alkalmi autóval Pestre jöttem, szobámba zárkózva ide ültem, mint valami gépfegyver az írógépem mögé, hogy amíg bírom, kattogtassam. Gépem mellől arra a fiatal lányra gondolok, akinek a Kálvin-téri ház tetején valamennyi férfitársát kilőtték, de ő tovább járta a fegyvert, amíg csak az ő fiatal feje is oldalt nem konyult. Nem tudom, pontosan így történt-e. *De az én szívemben ez a lány most múzsa.* Ő int a háztetőről: „rajta, öreg hullajelölt; ha én odadobtam szép ifjú életem, miért kell neked, szegény emberi maradvány, a magadéhoz görcsösen ragaszkodnod? Az emelkedő nemzet órája ütött. Megyek.”

Váratlanul jött a magyar nép szabadságharca, akár egy „őszi zivatar”, amelynek el kellett söpörnie a nemzetközi politika sokféle tévedésének pusztulásra ítélt maradványait. Az európai széttagoltságnak legalább a dunai arcvonalan felgördülhetett a „vasfüggöny”, s megláthatta a világ, hogy micsoda borzalmak születtek az úgynevezett „csatlósállamokban”, amelyek tulajdonképpen a moszkvai megajánlású zsidó-bolszevista „békés egymás mellett élés” és az ún. népi demokrácia első siralmas kísérleti telepei voltak.

A jelszavak, balítéletek, terrorista életformák közepette azonban néha akadnak nagyok és bátrak, akik ki merik mondani az igazságot. *Ilyen történelmi tett Robert Andrey „African Genesis” című könyve.* A szerző itt a legmagasabb szintű tudományosság eszközeivel kutatja azt, hogy miként szabadulhat ki az ember a technikai civilizációnak, a keleti és nyugati véleményterrornak a rabságából és miként térhet vissza emberi önmagához. A tudós

a nagy titkot a magyar szabadságharc vissza-visszajáró kísértetében találja meg.

„A magyar forradalom – írja – korunkban fel nem lehető párhuzam nélkül – minden megfigyelőnek betekintést engedett az elementáris emberi magatartás izzó laboratóriumába. A nyugati szimpatizálók szerint a magyarok a demokráciáért, az igazságért, az emberi méltóságért és nemeségért haltak meg. Ténylegesen azonban nem ezért a dolgokért áldozták életüket. A magyarok Magyarorszáért haltak meg. Belső mozgó erők győztek a megértő 'okosság' színvonalá fölt, és azokban a napokban, amelyek az előzőeket követték, a világ tanúja lehetett e vállalkozás elkerülhetetlen tragédiájának. Egy tragédiának, amelynek vad nagyszerűségéhez és magasatos voltához nem hasonlítható egész évszázadunk egyetlen jelensége sem.”

Mi másnak nevezhető, ha nem győzelemnek, az egész földkerekséget sugárzó fényvel beragyogó diadalnak mindaz,

ami akkor Magyarországon napok alatt végbement. *Dr. Csernohorszky Vilmos* szavaival élve a magyar nép történelme legmélyebb megalázottságából felemelkedve napok, sőt, szinte órák alatt semmisítette meg Rákosi helytartó rendszerét, és készítette visszavonulásra a világ leghatalmasabb imperialista hadseregét. Mi volt, ha nem diadal, hogy a magyar nép napok alatt győzelemre vitte az állami szuverenitást, a nemzeti függetlenség és a népszabadság ügyét?

A történelmi örökkévalóság szempontjából mindezen nem változtat az sem, hogy a szabadságharc győzelmét vereség követte, és a kivívott és kikiáltott független és szabad Magyarországot ismét bilincsbe verte a szovjetországi imperializmus. Ez nem a magyar szabadságharc sikertelenségének, de még csak nem is a Szovjetunió teljesítményének, hanem a „nyugati világ teljes szellemi, erkölcsi, politikai és katonai csődjének a következménye.” ►

► Sokszor felmerült a kérdés, hogy mi az igazság a körül, hogy az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztériuma Titó közvetítésével a Szovjetnek táviratot küldött, amit egyébként e külügyminisztérium mindig tagadott.

Dél-Magyarország Felszabadító Tanácsa 1959. szeptember 27-én *Délvidéki Emléketest szervezett*. Az est egyik ünnepi szónoka Michael A. Feighan az USA ohioi 20. választási kerületének kongresszusi képviselője volt. Feighan többek között ezt mondta:

„1956 november 1-én az Evening Star c. lap első oldalán cikk jelent meg, amely szerint a külügyminisztérium Titón keresztül üzenetet küldött a Kremlbe, amelynek értelmében az Egyesült Államok nem támogatná a Szovjetunióval szemben barátságtalan nemzeteket a Szovjet határai mentén.”

1981-ben jelent meg William Bragg Ewald: *Eisenhower: the President: Crucial Days, 1951-1960* című könyve. Dr. Ewald mint Eisenhower beszédeinek előkészítője és az elnök legfelső fehérházi munkatársának tagja feltétlenül hivatott volt e könyv megírására.

Ewald így ír az 1956-os szabadságharcunkról:

„Magyarország kérdésében Eisenhower és Dulles egyszerre ismét egy véleményen voltak. Késő októberben és november elején, a Nemzetbiztonsági Tanács egyetlen gyűlésén sem tették mégcsak szóvá sem, hogy az Egyesült Államok akárcsak egy lépést is tegyen a magyar szabadságharcosok megsegítésére. Azok a megfontolások, amelyekkel Eisenhower emlékirataiban találkozhatunk, egyetlen gyűlés jegyzőkönyveiben sem szerepelnek azokból az időkben.”

Eisenhower mint egykori főparancsnok megtorpedózta az angolok és a német Wehrmacht között előkészített megállapodást, amely szerint Hitler bukása pillanatában együtt kellett volna megtámadniuk a Szovjetuniót. A Nyugat, mint annyiszor történelmünk során, 1956-ban is ismételtelen megtagadta a segítséget tőlünk, elárult és eladott bennünket.

Az 1956-os magyar szabadságharc tra-

gikumához tartozik a velünk szomszédos államok többségének nyíltan ellenséges magatartása. S e magatartást nemcsak a szóban forgó államok kommunista rendszerének fenntartására irányuló pártakat, de az is meghatározta, hogy féltették azt a zsákmányukat, amelyet Magyarország testéből közösen hasítottak ki. A magyar szabadságharc időszakában az elszakított területek magyarságának helyzete országonként különbözőképpen alakult.

A prágai cseh kormányzat azonnal katonai, karhatalmi és közigazgatási intézkedéseket fogantatosított, hogy a felvidéki magyarságot elszigetelje és sakkban tartsa. A bukaresti román kormányzat a magyar szabadságharc legkritikusabb napjaiban ingadozó, várakozó magatartást tanúsított, de november 4-e után elsőként jelentkezett Moszkvában, hogy az erdélyi magyarság felszámolását célzó politikájához Moszkva hozzájárulását megkapja. Tito belgrádi kommunista rendszerét a magyar szabadságharc igen kínos helyzetbe hozta, mert egyrészt bebizonyosodott, hogy a moszkvai kommunizmussal szembe fordult magyarságnak a kommunizmus titói változata sem kell, másrészt igazolást nyert az is, hogy a titói álarc mögött ugyanaz a kommunista zsarnokság húzódik meg, mint a kommunizmus moszkvai változatában. Belgrád is felvontatta a határra hadseregét és mozgósította politikai rendőrségét. Tito legfőbb igyekezete arra irányult, hogy igazolja magatartását a délvidéki magyarság előtt, és Belgrád felé fordítsa a szabadságharc napjaiban Budapest felé fordult délvidéki magyarság tekintetét.

Tito sem látott más megoldást a kommunizmus megmentése érdekében, mint a szovjet haderő újabb bevetését és a magyar szabadságharc irtalmatlan vérbefojtását. A *New York Times* vezércikkirója „*Aftermath of Treachery*” (Az árulás következménye) c. cikkében (1956. nov. 17.) nyíltan fel is vetette a kérdést, vajon Tito oly gyengének ítélte saját helyzetét, hogy egy demokratikus Magyarországtól a jugoszláviai kommunizmus jövőjét is féltette volna. A *zágrábi egyetlen diákságának*

november 4-i tüntetése ezt a veszélyt igazolta. Amikor az „Új Osztály” c. műve miatt kegyvesztetté lett Milovan Gyilas az „The New Leaders” 1956. november 19-i számában megírta a magyar szabadságharc végső tanulságát, ti. azt, hogy ez volt a kommunizmus bukásának kezdete, Tito politikai rendőrsége másnap újból börtönbe vetette a kommunizmus titói formájától is megcsömörített Gyilaszt.

Az 1956-os felkelés, a magyar szabadságharc szikrája Erdélyben is tüzet fogott. Marosvásárhely, Csíkszereda, általában a székely területek, valamint Kolozsvár, Arad és Temesvár erőteljes szovjetellenes tüntetések színhelye volt. Kolozsvárott, Aradon és Temesváron a magyarok és a román karhatalom között véres összeütközésekre került sor. A diákság Márton Áron nevét kiáltva rohant a kommunista hatalom ellen. A párhelyiségből kidobálták és sárba taposták a kommunista nagyságok képeit.

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc tizenhetedik, ki nem nyomtatott pontja az elcsatolt területek visszaszerzése volt. Az erdélyi magyarság kommunistaellenes felkelése igazolta a magyar államisághoz való tartozását, mert nemcsak a Szovjet ellen, hanem a román fennhatóság ellen is irányult. Marosvásárhelyen, Kolozsvárott és Aradon a tüntető tömegek szovjet- és románmentes Erdélyt követeltek.

A magyar forradalmi szabadságharc fellángolása után, a csehszlovák kommunista államhatalom a hírhedt, népiertó „kassai programos” időkre emlékeztető kíméletlen terrort fejtett ki a Felvidéken. Teljes négy hadosztályt vezényeltek a felvidéki magyarság „zendülésének” vérbefojtására.

Az ősi Pozsony elsőként visszhangozta Budapestnek és a maradék ország népének hősi küzdelmét. Heves tüntetésekkel vállalt közösséget Csonka-Magyarország nagyszerű forradalmával Kassa, Losonc, Érsekújvár, Nyitra, a Szepesség és Nagykapos népe. Forrongott a Felvidék. Ekkor itt is a tankhadosztályokhoz folyamodtak a kommunista rendszer urai. A megbízhatatlan öslakos magyarokat ezrével vet-

ték őrizetbe. Csákányházánál hét átszökő magyart lőttek le a cseh határőrök. Százával kerültek fogházba olyanok, akiket a határ átlépése közben fogtak el.

1956. november 21-én John McCormack amerikai újságíró jelentette, hogy a 4. csehszlovák gépesített hadosztály együttműködik azokkal a szovjet erővel, amelyek a Vác-Gyöngyös-Miskolc térségben küzdő magyar szabadságharcos csapatokat akarják felmorzsolni. A szovjet-orszós tankhadosztályok szörnyű rohamával egyidejűleg a dorogi bányavidékre benyomult csehszlovák ezredek megkezdték a vidék „megtisztítását” a felkelőktől. Rábafüzesnél a csehszlovák nehéztüzérség lőtte a magyar felkelő osztagokat.

A Csehszlovák Kommunista Párt hivatalos magyar nyelvű napilapja, a Pozsonyban megjelenő „Új Szó” imígyen szólott: „A becsületes magyarországi dolgozók egyes csoportjait nacionalista és sovinszta jelszavakkal sikerült megtevesztetni. E csoportok hagyták magukat félrevezetni és provokációba sodortatni a népi demokrácia kormánya ellen. A miskolci rádióállomás nacionalista gyűlölettel és uszítással táplálja a tájékozódottságukat veszített, elbolondított embereket. A régi revizionizmusról sem feledkeztek meg. Nyilvánvalóan a legsötétebb reakció szolgálatában állnak. Egyetlen válaszuk csak az lehet azokra a hangokra, amelyek Nagy-Magyarország jelszavával sovinszta nyilat fröccsentenek hazánk egységére is: nálunk sohasem törnek át!”

Az elszakított magyarság megrendülten fogadta november 4-e tragédiáját, de kommunistaellenes meggyőződésében, az összmagyarság sorsközösségének újbóli felismerésében, magyar hitében megerősödve került ki a magyar szabadságharcból.

Határozottan ellenzünk minden olyan politikai elgondolást, népszavazást mellőző „alapszerződést”, amely az elszakított magyarság végleges elszakítását célozza! E kötelezettség alól senki sem mentesülhet. Ezt követeli a hősi halottaknak, az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc hőseinek és vértanúinak a mában is eleven és a jövőbe mutató életáldozattal megszentelt és megpecsételt emléke!

DEMOKRÁCIA; A PUSZTÍTÓ MÉTELY

„A zsidó a tolvaj, a liberális államhatalom az orgazda, a nép a meglopott, a liberális állam alkotmánya a szentesítő. És aki nem akar lopni, aki nem áll az orgazda szolgálatába, aki nem hagyja, hogy meglopják: az az alkotmányellenes!”

A magyar politikai paletta kavalkádjának szánalmas közszereplői, bár látszatra – és legfőképpen a felületes szemlélő számára – sokban, élesen különböznek ugyan, de ha kicsit megkapargatjuk a felszíni mázt, kivétel nélkül minden esetben ugyanazt találjuk.

A magát baloldalinak címező tömörülést most hagyjuk! Esetünkben ugyanis – paradox módon – ők jelentik a kisebbik rosszat, hiszen róluk már az első ránézésre is egyértelműen kiderül, hogy kik ők. Nyíltan a másik oldalnak, az ellenségeinknek vallják magukat, és ebben az egyben legalább sikerül „becsületesebbnek” mutatkozniuk, mint a magukat jobboldalinak hazudó cinkosainak.

Miután azonban a nemzeti érzelmű tömegek egyre nagyobb része kezd felismerni, hogy a „FIDESZ – Ma-

gyar Polgári Szövetség”, élén Orbán Viktorral, kizárólag olyan látszattervekenységet fejt ki a „nemzet érdekében”, amely kimerül a szigorúan békés, parlamentáris keretek közé szorított, teljességgel értelmetlen utcai demonstrációkban vagy az újabb és újabb nevenséges népszavazási kezdeményezésekben, szinte már fölösleges is előhozakodni az igazunkat egyértelműen alátámasztó és köztudott olyan tényekkel, mint például az, hogy Románia EU Csatlakozását a FIDESZ ugyanolyan feltétel nélkül szavazta meg, mint az MSZP–SZDSZ koalíció. Az erdélyi autonómia ügyét Orbán csak az erdélyi magyarok körében vállalja fel előszeretettel.

De a műjobboldal piszkosságának és rafinériájának ennél sokkal „kifinomultabb” és kevésbé feltűnő, kevésbé látható példái is akadnak. Az egyik korábbi írásomból idéznék, amit a tavaly szeptemberi úgynevezett öszödi beszéd kiszivárgása kapcsán kirobbanó eseményeket, heves utcai megmozdulásokat követően írtam s amelyben bemutatam az önkormányzati választásokat kísérő szemfényvesztés iskolapéldáját.

Ekkor aztán Orbán Viktor elő is rukkolt az évtized blöff-

jével, és az október elsejei önkormányzati választásokat kiálta népszavazásnak. Ezzel két legyet is üt egy csapásra. Egyrészt gyorsan a segítségére siet annak a „parlamentari demokráciának”, amely egy pillanatra megint látszik (és mellel még immár tizenhat éve az ő és politikustársai kenyéradó gazdája is), hiszen otthon tartja azt a többszázszáz, akár milliós tömeget, amely – valamiféle érthetetlen bővülettel vezérelve – egyedül az ő hívó szavára tud, ill. képes megmozdulni, másrészt biztosítja, hogy az emberek – annak ellenére, hogy néhány nappal azelőtt a politikai közéletből való kiábrándultságuk eladdig még soha nem látott magasságokban (vagy mélységekben) szárnyalt – mégis elmenjenek azokra a választásokra és lehetőleg a Fideszre szavazzanak. Ezzel tehát megkaparintotta az önkormányzatok jelentős részét, ami – mint tudjuk – nem kis pénzforrásokat jelent azok urainak. Más célja nemigen lehetett ezzel a „népszavazási” blöffel, hiszen amellet, hogy Orbán Viktortól sok mindent elmondhatunk, azt az egyet igazán nem, hogy naiv vagy esetleg buta lenne. Legalább is személy szerint én nem hiszem, hogy a FIDESZ első embere annyira buta lenne, hogy egy percig is komolyan azt gondolta vol-

na, hogy az önkormányzati választásokon elszennvedett súlyos vereséget követően az a Gyurcsány Ferenc, akit amúgy baseball-ütővel sem lehet leválasztani a bársonyszékéről, majd föláll, és átengedi a húsosfazekat egy „szakértői kormányának”. Orbán Viktor mégis ezt sugallta választóinak, és ennek meg is lett az eredménye.

Ez bizony így történt. Ugye még emlékszünk? Hány-szor hangzott el a FIDESZ-vezér szájából ez a hazug analógia az önkormányzati választások és az időközben már vesszőparipájává nőtt népszavazás között...

Érdekes, hogy azután a valóban elsöprő FIDESZ-győzelmet követően senkinek nem jutott eszébe számon kérni Orbánon ennek az állítólagos „népszavazásnak” a mibenlétét.

„Parlamentáris úton a hatalmat addig lehetett megszerzeni, amíg a politikai hatalom nem volt a zsidóság kezében. Amint a zsidóság a politikai hatalmat is megkaparintotta – és teljesen mindegy, hogy közvetlenül vagy közvetve kaparintja meg és közvetlenül vagy közvetve gyakorolja – teljesen kizárt a hatalmat parlamentáris úton átvenni. Az így hatalmat gyakorló zsidóság mindent vérbe vagy anarchiába fojt. Ellenszere: a népmozgalom.”

De már a legnagyobb egyetértésben készül is az a szájkosár-törvény, amely a „politikailag inkorrekt”, másként gondolkodók elhallgattatására lesz hivatott. Megint csak Orbánék hathatós közreműködésével.

Ezek viszont egyre nyilvánvalóbb dolgok. Mi van, ha ennek megfelelően – hisz’ ez törvényszerű is – egyre több embernek szúrnak szemet?

A megoldás kézenfekvő: Kell egy „harmadik alternatíva”, a „radikális jobboldal”. Jöjjön hát a Magyar Gárda!

„Az emberek azért hiszik el olyan könnyen és szívesen a hazugságokat, hogy ne kelljen áldozatot hozni az eszméért, ne kelljen szenvedniük az igazságért.”

És a Magyar Gárda már a színrelépésével, a megjelenésével félreérthetetlenül jelezte a hatalom felé, hogy „azt azért tudja, hogy hol a határ”. Ez a határ pedig, amit az állítólagos ellenfelei, ellenségei szabtak a számára(!), bizony igen szűk mozgásteret engedélyez neki. A hatalom birtokosai, miután a médián keresztül heveny hisztériát keltettek a „demokráciát fenyegető náci veszélyről”, látván a Magyar Gárda „igazodását a jogrendhez”, engedékenyebbé váltak vele szemben, és nem gördítenek törvényi akadályokat a működése elé, mondván: „mindaddig, amíg e ‘gárdisták’ – ha még oly ijesztők is a jóézésű polgárok számára – a „demokratikus kereteket” tiszteletben és betartva tevékenykednek. A Magyar Gárda kieszelői és képviselői pedig ehhez igazodva rögtön bele is kezdtek a már jól ismert „megfelelésbe”. A gárda azonnal biztosította urait, hogy az elvárásoknak maradéktalanul eleget fog tenni, a „demokrácia kereteit” minden körülmények között tiszteletben tartja, a „szélsőségeket” maga is mélyen megveti és elítéli, és tervezett működési körébe nem is tartozik más, mint a parlagra írtása, különböző környezetvédelmi feladatok vagy a karitatív tevékenységek ellátása. De, ha ez nem lett volna elég, rögtön előkotortak néhány zsidót és egy szír állampolgárt, akik felvételi szándékukat jelezték a gárda felé, miközben az illetőket mint a véres kardot hordozták körbe „az elégedett média szeme láttára”, ezzel is bizonyítva, hogy mi sem áll távolabb tőlük, mint a „sátáni” antiszemitizmus vagy rasszizmus. Derék! De akkor mitől „magyar”, és mitől „gárda”? A fűszedéshez nincs szükség gárdára. A veredáshoz megint nem. Az a Jobbik, amelyik amúgy rendszeresen károm a „cigánybűnözésről” – hiszen ez igencsak népszerű dolog, lássuk be – létrehoz egy „gárdát”, amelynek tagjaival füvet akar szedetni, és a gárdát – hogy a „szélsőségesség”, gyanújának még az árnyékát is elkerülje – mindjárt fel is hígítja kicsit néhány zsidóval, meg mindenféle szírekkel. Megáll az ész! Még a fennálló Ptk-nak csúfolt anomália-gyűjtemény is addig tekinti jogosnak az önvédelmet, amíg annak eszköze és nagysága nem haladja meg a támadását.

„Minél tisztább a cél, annál egyenesebb az út, amely oda és belé vezet. A cél tisztasága és az út egyenessége alaptörvény egy népmozgalom harcában.”

Ha én valós ellensége vagyok a nemzetünket megnyomorító idegen megszállók és kollaboráns lakóik rendszerének, vajon törődöm-e vele, hogy milyen jelzőket aggatnak rám, vagy az általuk kreált politikai paletta mely szélére sorolnak be, vagy a szintén általuk uralt és irányított média miféle ocsmány hisztérikus hadjáratba kezd ellenem? És – nem győzöm hangsúlyozni – ezekhez az állítólagos ellenségeimhez igazodva határozom meg a tevékenységemet, miközben folyamatosan biztosítom őket arról, hogy tőlem igazán nincs miért tartaniuk, mert egy csónakban evezünk, és ezt a csónakot úgy hívják: demokrácia? Vagy kérlelhetetlenül, konokul, megingathatatlanul és határozottan haladok az utamon, és teszem, amit szent meggyőződésem igazsága és tisztasága számomra elkerülhetetlenül kijelölt (költői kérdés volt)?

Csak hogy az utóbbi magatartás finoman szólva sem járt együtt soha egzisztenciális előnyökkel, jó megélhetéssel, közszerepléssel, a hatalom asztaláról odalökött morzsákkal. De annál inkább járt üldözésekkel, egzisztenciális ellehetetlenítéssel, börtönnel vagy – akár számtalan esetben – az egyenes gerincű, kérlelhetetlen hazafiak életének kioltásával. Erről tanúskodik mozgalmunk hőskora is, kezdve a Horthy-korszak idején felállított internáló táborokkal vagy a börtönöket megtöltő hungaristákkal és folytatva egészen a háború utáni, talmudi bosszúhadjárat áldozatául esett hungarista mártírok százáig, ezréig, élükön Nemzetvezetőnkkel.

„A politikusoknak feladatot kell adni, nem pedig hatalmat!”

Nemzetünknek megvan a természetes joga, hogy elsöpörje útjából azokat a vezetőket, akik nem a Nemzet javára cselekednek.”

És milyen érdekes, ha rólunk, hungaristákról esik szó, ez a három(?) felsorolt alternatíva vagy oldal, azonnal a lehető legnagyobb egyetértésben és a lehető legélesebb hangnemben és a legnagyobb heveséssel kezd rá az elhatárolódásra, gajdolásra és szörnyülködésre. Félnek, mert „féllelmet keltünk”. És ez egyszer jól látják, és őszintén beszélnek. Féljen csak, akinek van félnivalója! A tolvajokra, csalókra, a korruptra, népámítókra, nemzetünk ellenségeire valóban csúnya világ vár, ha egyszer itt a hungarista hatalomátvétel megtörténik. Bár csak már a magyar tömegek is oly világosan látnák ezt, mint ellenségeik!

„Az igazsággal szemben kíméletlen, a gazzal szemben tehetetlen: ilyesvalami jellemzi jelenlegi rendszerünket. Valószínűnek tartom, hogy ez a jellemzés nagyon is elnéző és már csaknem a gyengeséget érintően megértő.”

De mi ez a demokrácia, aminek misztifikálása törvényszerűen maga után vonja a „demokrácia ellenségeinek” démonizálását? Mi az, ami ebben olyan „nagyszerű”? Gondolom például az általános választójog. Mert minden ember egyenlő(?). Ha valóban szélsőséges példát akarnánk említeni, rögtön hivatkozhatnánk arra az interneten keringő videófelvételre, amelyen az MSZP választási győzelmét követően láthatóan szellemileg sérült, visszamaradott emberek „Igen, igen, hurrá, éljen!” felkiáltásokkal, boldogan ünnepelnek egy „spontán” utcabál keretében, miközben önfeledten villogtatják a kamerába foghíjas mosolyukat. Félreértés ne essék, semmi bajom a szellemileg visszamaradott vagy sérült emberekkel. Már amennyiben úgy látom, hogy a társadalomnak valóban kötelessége gondoskodni róluk, miközben törekednie kell a gyógyulásukra és minden lehetséges eszközzel megátolni az örökletesen terhelt egyedek további szaporodását. De az már mégiscsak elviselhetetlen, hogy ezek az emberek az én sorsom felett is döntenek, amikor azt az „x”-et behúzzák a szavazófülkében, és az ilyen szavazatok éppen ugyanannyit érnek, mint bármelyik másik, esetleg igen jól felkészült és jól tájékozott honfitársunké. Én ezt egyáltalán nem tartom annyira igazságosnak és még kevésbé jónak, hogy ehhez a rendszerhez tűzön-vízen át ragaszkodnia kellene bárkinek is. Az említett példa persze valóban szélsőséges volt, de a választópolgár milliók szellemi spektruma valójában hatalmas különbségeket takar, és semmi esetre sem tarthatom jó rendszernek azt, ahol „minden x ugyanannyit ér”. A probléma gyökere a

beteg rendszer, amely óhatatlanul ontja magából, termeli a beteg egyedeket. Képtelenség, hogy az „átlagpolgár”, akit az év 364 napján Győzikkével és társaival fertőznek, a 365. napon föláll a tv-készülék elől és elstál egy szavazóurnához, hogy eldöntse: kik a legalkalmasabbak arra, hogy az ország kormányrúdját magukhoz ragadják. Az általános választójogot tehát most már húzzuk ki a „mellette szóló érvek” jegyzékéről.

Akkor talán az egyén szabadsága? A tapasztalat azt mutatja, hogy az egyén túlzott szabadsága leginkább szabadossághoz vezet. Természetesen a fölülről irányított média jól megtervezett és hathatós közreműködésével. Ez a szabadosság a legtöbb esetben odáig fajul, amikor már a közösség érdekeit, jogait vagy „csak” jó ízlését sérti. Érdemes megfigyelni, hogy azok a politikusok, akik például előszeretettel hivatkoznak a „békés többségre”, milyen hevesen védelmezik az ún. deviáns, aszociális kisebbségek „jogait” (akiknek kötelességeiről mellesleg sosem hallani) ennek a „békés többségnek” a rovására. Ez sem más, mint szemfényvesztés, szemenszedett hazugság.

Vagy a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága? A szólásszabadság a demokráciában köztudottan csak addig terjed, ameddig a szavak teljességgel hatástalanok maradnak, de az a legjobb, ha már a hallgatóságot is kirekesztik a véleménynyilvánításból. Vannak olyan beszédek, amelyeket a hatalom nem szívesen hall, és nem örül annak sem, ha a nép hallja. Ennek a legkézenfekvőbb ellenőrzése a legjelentősebb szócsöveknek, az írott és elektronikus médiának a teljes kisajátítása, a médiumok birtokbavétele, zsarolása és cenzúrázása. A „nekünk” nem tetsző vélemények és tények elhallgatása, ill. a saját álláspontunk, hazugságaink állandó hangoztatása. De a legtökéletesebb cenzúra a bulvár, hiszen azon egész egyszerűen semmiféle üzenetet nem engednek átjönni.

Íme a demokrácia megint csak álszent és hazug stratégiája: az övétől eltérő véleményeknek egyszerűen nem ad teret, miközben szemforgató módon szólásszabadságról papol. Ha valamilyen csoda folytán ezek az eltérő vélemények mégis addig erősödnének, hogy a fennálló államrendet(lenséget) veszélyeztetnék valamilyen formában, abban az esetben a demokrácia egy pillanatig sem habozik – akár a legdiktatórikusabb eszközökkel is – megvédeni magát, útját állva ezeknek a folyamatoknak és elfojtva a teljességgel jogos elégedetlenséget, akár törvényi módosításokkal (ld. szájkosár-törvénnyel) is.

Könyvet lehetne írni a demokrácia hazug, álszent tételeiről, visszasságairól, igazságtalanságairól, kegyetlenségéről, de itt és most ennyi is elég.

„Kötelességemnek tartom, hogy megmondjam: ha a vizsgás sors az elé a választás elé állítana, hogy válasszak alkotmány és nép, törvény és élet, jog és igazság között, mindenkori a népet, az életet és az igazságot fogom választani. A teremtmény nem lehet alárendelve a teremtménynek.”

Vannak, akik azt mondják: ez nem demokrácia! Én nem mondom. Miért vitatkoznék a demokrácia hasznélvezőivel, ha ők így nevezték el saját rendszerüket, ráadásul a demokráciának nevezett államformák a jelek szerint világszerte mindenhol ezeket az irányzatokat követik. Ez nem valamiféle magyar sajátosság. Elfogadom, nevezzük demokráciának, nem ezen fogunk vitatkozni! De akkor én ennek a demokráciának – bizony – minden körülmények között ellensége vagyok. És, ha eljutottunk odáig, hogy a fennálló államforma, amely magát demokráciának nevezi, számomra elfogadhatatlan, akkor miért tartanék attól, hogy ellenségeim az ellenségüknek neveznek? Az vagyok.

„Hiszem, hogy megtörténik a csoda, hogy magyar népünk egyszer olyan másoknak fog hinni, akik érte szenvednek és nem azoknak, akik belőle gazdagszanak.”

Ébredj magyar...!

Az általam írt cikkből vett idézetek kívül a felhasznált idézetek Szálasi Ferenc Nemzetvezető Testvér örökbe vésett gondolataiból valók.

SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ KIHALLGATÁSA

II. JEGYZŐKÖNYV

Felvétetett Budapesten, a Budapesti Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályán, 1945. október 7. napján.

A világháborúban, 1915 szeptemberében vonultam be, mint hadnagy és századparancsnok, a bécsújhelyi akadémia elvégzése után. Kéthavi megszakítással, amely gránátnyomás következtében ért sérülés folytán állott be, 36 hónapig teljesítettem arcvonalszolgálatot. Mindvégig gyalogos voltam, századparancsnok, roham századparancsnok és végül, a nyugati hadszíntéren, Verduntól északra, az utolsó két héten rohamzászlóaljparancsnok.

A háború befejezése Verduntól északra ért, ahonnan nov. 6-án indulunk el gyalogmenetben. Bajorország határánál bevagonírozunk, Salzburgban elvégeztem a rohamzászlóalj felszámolásával kapcsolatos teendőket, majd onnét szüleim lakhelyére, Kassára mentem, ahová dec. 24-én érkeztem meg. A csehszlovák kormány akkor, 1919 január 1-én a Csehszlovákiához csatolandó területen tartózkodó tényleges tiszteteket és általában a közalkalmazottakat felszólította, hogy döntsük el: ott maradunk-e vagy átmenyünk Magyarországra. Minthogy az ott maradásnak feltétele lett volna a csehszlovák hadseregbe való belépésem, átjöttem Csonka-Magyarországra, ahol akkor már forradalom volt.

Ezután Budapesten a hadügyminisztériumban a külügyi futárszolgálatot teljesítő osztályon nyertem beosztást. Még a márciusi proletárforradalom kitörése előtt Galíciába küldtek, ahol a magyar kormány hadifoglyfogadó-bizottságokat állított fel a visszatérő hadifoglyok istápolására és irányítására. Engem egy bajtársammal együtt azzal bíztak meg, hogy a bizottságoknak pénzt vigyünk ki, hogy a hadifoglyokat el tudják látni. Hazajövet erősen meghűltem, sokáig kórházban feküdtem, és ezalatt tört ki a proletárdiktatúra. A kórházból Miskolcra kerültem egy lovas pótosztaghoz és ott voltam a kommun bukásáig, egészen addig, amíg a nemzeti hadsereg Miskolcra be nem vonult.

A proletárdiktatúra és a Horthy bevonulásával kapcsolatos események mellett mentek el, anélkül, hogy egy általános érdeklődésen kívül közelebből érintettek volna ezek az események.

A proletárdiktatúra bukása után Mezőkövesdre küldtek a nemzetőrség felállítására a román megszálló csapatok mellé. Itt egy fél évig tartózkodtam.

Ezután a Gyöngyösön felállított vadászászlóaljhoz kerültem, mint olyan katona, aki korábban a császár-vadászoknál teljesített szolgálatot.

1921-ben a hadiiskolára jelentkeztem, hogy a vezérkarhoz kerüljek. 1923-ban kerültem a hadiiskolába és kb. 2 évet töltöttem ott. Ezt az időt előkészületi tanulmányokkal töltöttem. Ezek a tanulmányaim a legkülönbözőbb tudományok körét ölelték fel, elsősorban azonban szociológiával foglalkoztam. Így kerültem érintkezésbe a munkáskérdéssel. Szociológiai tanulmányaim során foglalkoztam a kommunista kiáltvánnyal, Marx Tőkájével és Kautsky magyarító szövegeivel. Marx Tőkáját német eredetiben olvastam, mert németül tökéletesen tudok, tekintettel arra, hogy a német-magyar közös katonai iskolában nevelkedtem, és a közös hadseregben is szolgáltam. Marx tanulmányozása azt a meggyőződést érlelte meg bennem, hogy az életnek csak bizonyos szektorát fogta meg és eszméje nem az élet teljességét fogja át. A munkáskérdést, mint katona a háborúval való viszonyában tanulmányoztam, főleg abból a szempontból vizsgálva a kérdést, hogy egy esetleges háború kitörése esetén, ha a hadsereget ütőképessé akarom tenni, akkor igen fontos, hogy a termelési rendet előre biztosítsam. Az 1918-19-es események tanulsága alapján arra a meggyőződésre jutottam, hogy a munkáskérdés feltétlenül segíteni kell, mert ha egy háborút indítunk, akkor óhatatlanul szükséges, hogy a háború kitörésekor legalább négy hétre előre megfelelő anyagkészlettel rendelkezünk, és a munkásság zavartalanul végezze el ezalatt az idő alatt azt a munkát, amely a békés termelésről a há-

borús termelésre való gyors átálláshoz elengedhetetlenül szükséges. Ha ugyanis a munkásság a háború kitörésekor sztrájkba lép, és csak 10 napig is sztrájkol, akkor ez már olyan zavart idézhet elő, amely 6-8 héttel később fegyver- és lőszerhiány miatt a fegyverletételre vezethet.

A munkássággal nem elszigetelten foglalkoztam, hanem mint a nemzet testének egyik fontos részével, és így ehhez a kérdéshez szorosan kapcsolódott a nemzet egész felépítésének a terve, mert nézetem az volt, hogy nemcsak a munkásságot, hanem a nemzet egészét kell új eszmék és elgondolások szerint felépíteni.

Nekem mint katonának és mint magyarnak az volt a nézetem, hogy a trianoni békekötés folytán előállott helyzetben feltétlenül sor fog kerülni a békeszerződés revíziójára, mégpedig vagy egy békés revízió útján, mert a Millerand-féle levél biztosítékot nyújtott minden magyar kormány számára, hogy a nemzet részére a békés revízió lehetősége fennáll, vagy ha ez nem sikerül, akkor bizonyosra vettem, hogy előbb-utóbb háborúra fog sor kerülni.

Az esetleges háború szempontjából Magyarország szövetségeseként az én akkori meglátásom szerint bármelyik európai nagyhatalom számításba jöhetett. Annak dacára, hogy a trianoni békét lényegileg Anglia és Franciaország hozta létre, egyáltalán nem tartottam kizártnak, hogy Magyarország európai kulcspozíciójánál fogva Magyarország célkitűzéseit esetleg ezek az államok is támogatni fogják egy háborúban. Ennek az elgondolásomnak a bizonyítékát későbbi eseményekben látom, így pl. abban is, hogy 1938-ban a benesi Csehszlovákia szétesésekor, helyesebben még azelőtt, a csehszlovák kormánnyal történt megegyezés alapján, valamint az angol és francia kormány hozzájárulásával egy vékonyabb sávot az elszakított északi területekből visszacsatoltak Magyarországhoz. Alátámasztotta ezt a nézetemet a későbbiek folyamán Lord Rothermere fellépése is, aki ugyancsak a hivatalos Anglia ellenzése nélkül támogatta a magyar revíziós törekvéseket. Azt, hogy a magyar nép a revíziót követeli, bizonyosra vettem. E tekintetben semmiféle kétségem nem állott fenn. Az volt a nézetem, hogy nem lehet olyan magyar kormány, amely ezt a gondolatot nem tartja ébren és nem igyekszik a kérdést megoldani. Természetesen, az európai nagyhatalmak közül a revízió támogatása és az esetleges háború szempontjából számításba vettem Németországot is, amely a háború másik nagy vesztese volt mellettünk, és e tekintetben egyáltalán nem zavart az a tény, hogy akkor Németországban a weimari alkotmány képezte a politika alapját.

A hadiiskolát 1925 nyarán végeztem el. Már 1924-ben soron kívül százados lettem. A hadiiskola elvégzése után Sopronba vezényeltek, hogy egy idegen fegyvernemmel, a tüzéséggel is megismerkedjem. 1925. decemberében vettek át a vezérkari állományba.

1926 februárjában felvezényeltek a Honvédelmi Minisztérium VI/4. osztályára, amely a vezérkari személyekkel és a tábornoki és vezérkari továbbképzéssel foglalkozott. Itt a továbbképző alosztályhoz kerültem.

Itt megjegyzem, hogy 1921-től 1930-ig állandóan rendszeres tanulmányokat folytattam, és különösen sokat foglalkoztam a magyarság földrajzával, néprajzával, nyelvi felépítésével és történelmével, hogy alaposan megismerjem azokat az alapvető tényeket, amelyek ismeretében lehetett csak tiszta képet kapnom az egész magyar nemzet életéről és azokról a szükségszerű változásokról, amelyeket a későbbiekben a hungarizmusnak elnevezett világ- és nemzetszemléletben és eszmerendszerben rögzítettem.

Mint vezérkari tiszt, az előbb említett időben gyakorlati politikát, értve ezen a mozgalmi életet, még nem folytattam.

1929-ben 3 hónapot töltöttem Párizsban tanulmány-

úton, mert a vezérkari tiszteteket időnként külföldi tanulmányútra szokták küldeni, amelyről azután beszámolókat kell készíteni. Párizsból történt hazatérésem után Debrecenbe kerültem a 11. gyalogezredhez csapatszolgálatra, mert a vezérkari tiszteteknek előléptetésük előtt igazolniuk kellett, hogy a csapatvezetés területén nem veszítették el ismereteiket és gyakorlati érzéküket. Itt kb. egy évig voltam. 1930 nyarán Budapestre kerültem és a budapesti vegyesdandár vezérkari osztályának vezetője lettem. Ez két évig tartott.

1944. október 15-én a hatalom átvételekor a következőképpen láttam az európai háborút és benne Magyarországot. Mint katona egyáltalán nem láttam Németország helyzetét kétségbeesítőnek, sőt, rossznak sem. A hadtörténelem tanulságai alapján egyáltalán nem tartottam kizártnak, sőt, bíztam benne, hogy Németország helyzete meg fog változni. Semmi akadályát nem láttam annak, hogy úgy, ahogyan az orosz hadsereg vissza tudott vonulni Sztálingrádig és onnét kiindulva előretört egészen a Kárpátokig, a német hadsereg az újabb hatékony fegyverek birtokában megfordítja a hadi helyzetet. Ebben a feltevésben megerősítettek azok az információk, amelyeket Németországból – különösen az ott járt magyar mérnökök felvilágosításai alapján – szereztem. Ezek az információk, amelyeket Veessenmayer mindenben megerősített, abban voltak összefoglalhatók, hogy Németországban már a háború kitörésétől kezdve olyan kísérletek folynak, amelyek a legalaposabb reményt nyújtják arra, hogy a szövetségeseknek az akkor tapasztalt katonai fölényét nemcsak, hogy ellensúlyozni, hanem azt jelentős mértékben túlszárnyalni is képesek. Ezeket alátámasztották a portugál, spanyol és svéd szakirodalomban megjelent cikkek, valamint Churchillnek 1944-ben hangoztatott pesszimizisztikus kijelentései, amelyek szerint, ha Anglia rövidesen (záros határidőn belül) nem nyeri meg a háborút, akkor olyan szörnyű helyzetbe kerül, amelyben a történelem folyamán még nem volt. Ebben a vonatkozásban nem hagytam figyelmen kívül a szövetségesek inváziójának eredményét sem. Bíztam abban, hogy habár Magyarország területének jelentékeny része már a Vörös Hadsereg birtokában volt, még abban az esetben is, ha az egész ország területe vesz el, a német ellentámadás segítségével sikerülni fog az egész magyar területet visszaszerezni. Megjegyzem, hogy abban az időben még nem voltak birtokomban olyan adatok, amelyekből megállapíthattam volna, hogy a németek mikorra remélik ennek a nagy ellentámadásnak az új fegyverek segítségével való megindítását. Csak az augsburgi fogságban történt beszélgetéseim során a magas rangú tisztektől értesültem arról, hogy a németeknek 1945 augusztusáig kellett volna időt nyerniük ahhoz, hogy ezeket az új fegyvereket bevehessék.

A fentiekben minden tekintetben megnyugtatót és megerősítőt Hitlerrel 1945. december 5-én (valójában dec. 4-én – a szerk.) történt találkozásom, amikor ő, Guderian és más tábornokok is, a politikusok jelenlétében a legteljesebb mértékben biztosítottak arról, hogy az új fegyverek segítségével Németország feltétlenül meg fogja nyerni a háborút. Hitler akkor szellemileg teljesen friss volt. Minthogy előbb nem találkoztam vele, fizikai állapotára vonatkozólag összehasonlítást tenni nem tudok, de az volt a benyomásom, hogy egy olyan öregedő férfit látok benne, akinek balkarja – bizonyosan a mérényletnél szenvedett sérülések következtében – reszelt és az egyik kísérőm szerint az egyik lábát vonszolta maga után.

Közvetlenül megjegyzem meg, hogy október 16-án a magyar társadalom minden rétegéből olyan megnyilatkozások jutottak el hozzám, amelyek azt a benyomást keltették bennem, hogy a magyar nép nagy tömegei

elutasítják a Horthy kormányzó proklamációjában rögzített fegyverszüneti tervet. Közvetlen benyomásom nem lehetett a fronton harcoló magyar csapatok hangulatáról, de az onnét hozzám jutott hírek és hivatalos jelentések ugyanezeket a benyomásokat erősítették meg.

Visszatekintve a háború utolsó hónapjaira az a véleményem, hogy a németek a katonai és politikai vezetés súlyos hibái miatt veszítették el a háborút, sőt, ma már joggal tételezem fel azt, hogy a legfőbb vezetők közül számosan egyenesen szabotáltak. Az amerikai fogságban történt kihallgatásaim során arról értesültem, hogy Göring azt vallotta: már másfél évvel a háború befejezése előtt világosan látta Németország vereségét, de arról is informáltak, hogy a német foglyok vallomásai szerint Guderian tábornok szintén már egy évvel előbb, a német vezérkar vezetői pedig már három évvel előbb látták, hogy Németország elvesztette a háborút. Még ma is meggyőződésem, hogy ha ezek a hibák, ill. szándékos szabotázscelemek nem következnek be és módjában lett volna Németországnak a szükséges időpontig kitartania, akkor az új fegyverek segítségével, amelyeknek meglétében ma sem kételkedem, sikerült volna a háborút megnyernie. Itt megjegyzem, hogy Hitler dec. 5-én nemcsak azt mondta, hogy az új fegyverek megvannak, de azt is hangsúlyozta, hogy sikerült az ellenfegyvert is megtalálni, aminek azért van nagy jelentősége, mert az új fegyvereket bevetésük után valószínűleg sikerült volna lemásolni.

Visszatérve az 1930-1932-es évekre, vallom, hogy ebben az időben már Budapesten a tisztí étkezédkben, valamint egy asztaltársaság körében, amelynek a Belvárosi Kávéház volt a székhelye, katonapolitikai kérdésekről beszélgetve új elgondolásaim alapján szóltam ezekhez hozzá. Ezekre az összejövetelekre általánosságban már felfigyeltek, aminek folytán 1931-ben a politikai rendőrség egy átiratot intézett Gömbös Gyula akkori honvédelmi miniszterhez, amely engem katonai forradalmárnak nevezett és két körülmény miatt az eljárás megindítását kívánta velem szemben. Az egyik az volt, hogy olyan kijelentést tettem, miszerint fogok én még Gömbös helyére ülni, másrészt pedig, hogy bizonyos mértékű társadalomátalakító reformokról beszélek ezeken az összejöveteleken.

Gömbösről mindaddig, amíg vele személyesen nem találkoztam, nagyon jó véleménnyel voltam, különösen szellemi képességeit becsültem igen nagyra.

A politikai rendőrség feljelentése után Gömbös magához hivatott (ill. rendelt kihallgatásra). A kihallgatáson jelen voltak: Rác Jenő, a vezérkari főnök helyettese, Nánássy-Megai vegyesdandár-parancsnok és Deckleva Zoltán, a vegyesdandár vezérkari főnöke. Gömbös azzal kezdte, hogy „vedd tudomásul, hogy te soha nem fogsz a helyemen ülni”. „Nem is akarok – válaszoltam, majd így folytattam – azonban ennek dacára meg kell mondanom a véleményemet a helyzetről, mert ehhez mégis jogom van”. Gömbös akkor azt kérdezte, hogy véleményemet miért nem rögzítem le írásban, mire azt válaszoltam, hogy ezt hiába tenném, ugyanis ez amúgy is csak az irattárba kerülne és nem olvasnák el azok a felelős személyek, akik a döntéseket hozzák. A beszélgetés során az volt a benyomásom, hogy Gömbös túlérzékenységet sértette a jelentésnek az a része, amely szerint én a helyébe akarok ülni. Így azután a lényeggel nem is nagyon törődött, sőt, lehet, hogy azzal egyet is értett, mert elkérte munkámat és jegyzeteket is írt hozzá.

Rác Jenőtől tudom, hogy Gömbös be akart csukni engem és azután csapathoz kitenni. Rác javasolta, hogy ezt ne tegye, mert Szálasi ugyanolyan, mint Marx, felül a padlásszobájába és ott grüblizik tovább. Márpedig Rác szerint így még több lett volna a forradalmi lehetőség előttem, ezért azt javasolta, hogy zökkentsenek ki elméleti elvonultságomból és küldjenek ki valahová katonai attasénak. Gömbös el is fogadta Rácnak ezt a javaslatát, és azt mondotta nekem, hogy készüljek fel a katonai attaséi szolgálatra. Én viszont azt válaszoltam, hogy erre nem vagyok hajlandó, mert akkor pár hét múlva valamilyen alkalomból vissza fognak hívni, ugyanis nem vagyok haj-

landó képviselni külföldön azokat a disznóságokat, amelyeket a magyar kormány részéről esetleg nekem képviselnem kellene. Rác azt mondta, hogy vegyem tudomásul, ez elhatározott dolog, maradjak nyugton, és ha majd kint leszek külföldön, akkor csináljak, amit akarok. Rác Jenő katonai tudását nagyra becsülöm, egyébként nem rokonszenveztem vele túlzottan, mert nyárspolgárnak tartom, olyan embernek, akinek nézetei bizonytalanok.

Már korábban kialakult bennem az az elhatározás, hogy elméleti eszmerendszerem megvalósítása érdekében a gyakorlati politika útjára lépek, amihez a döntő lökést 1931-ben a politikai rendőrség feljelentése és az ennek nyomán Gömbösnél történt kihallgatásom adta meg. Akkor elhatároztam, hogy a vezérkarból kilépek, ill. nyugdíjaztatásomat kérem, bár határozott elképzelésem még nem volt arra nézvést, hogy eszmerendszerem gyakorlati megvalósítása érdekében milyen konkrét lépéseket fogok tenni.

A döntő lépést halogattam, mert a vezérkari törzstiszti vizsga letétele előtt álltam, és nem akartam olyan színben feltűnni, mintha ennek a vizsgának a letétele elől menekülve válnék ki a hadseregből. A vizsgát 1932-ben le is tettem sikerrel és 1933. május 1-én vezérkari őrnagy lettem.

Említettem, hogy 1931-ben Gömbös bekérte tőlem munkámat azzal, hogy mindazt, amit azokból hasznosítani tud, fel fogja használni. 1932 őszén Gömbös miniszterelnöki kinevezése után kiadta közismert 95 pontját. Amikor ezt megkaptam és elolvastam, csodálkozással láttam, hogy a 95 pontban számos olyan van, amely részben vagy egészben egyenesen átvétele az én elképzeléseimnek. Nemcsak én vettem ezt észre, hanem azok is, akik elképzeléseimet korábban ismerték, számosan felhívták figyelmemet erre, sőt voltak olyanok is, akik félig-meddig tréfásan, de azért komolyan szerencsekívánataikat fejezték ki, mert bizonyosra vették, hogy Gömbös ezek után legalábbis államtitkárnak vesz maga mellé.

A fenti tapasztalatok alapján elhatároztam, hogy elgondolásaimat „A magyar állam felépítésének terve” cím alatt folytatólagos füzetekben kiadom. Azonban csak az első füzetet tudtam megjelentetni, mert eljárást indítottak ellenem azon a címen, hogy mint tényleges tiszt engedély nélkül politikai röpiratot adtam ki. Előbb 20 napi állomásfogságot kaptam, majd Egerbe helyeztek csapat-szolgálatra. Egerben szolgáltam 1934 októberéig, amikor is nyugdíjazásomat kértem.

A csapathoz való visszahelyezésem annak a politikai botránynak a következménye volt, amely az általam kiadott füzet folytán robbant ki. Gömböst ugyanis megkérdezték a parlamentben, hogy tulajdonképpen mi volt előbb, az ő 95 pontja, vagy az én tervem? A kérdés annál inkább is jogos volt, mert a szóban forgó füzetem előszavában megírtam, hogy ezek nem teljesen új gondolatok, már évekkal előbb kialakítottam őket.

1935 februárjában Gömbös magához hivatott és kétirányú ajánlatot tett. Az egyik az volt, hogy vállaljak a küszöbön álló választások során mandátumot, a másik pedig, hogy Marton Bélának a kormánypárt megszervezésében legyek a segítségére, tekintettel arra, hogy Martont nem tartja erre alkalmasnak. Volt még egy harmadik ajánlata is, ti. az, hogy ha nyugdíjba megyek, szerez nekem egy olyan állást, amely a nyugdíjamat havi 2000 pengő jövedelemre egészíti ki. Én ezeket az ajánlatokat elhárítottam, és akkor teljesen elhidegült közöttünk a viszony.

1935. március 1-jével kerültem nyugdíjba. Közvetlenül utána megalapítottam első pártomat, amelynek elnevezése a Nemzet Akaratának Pártja volt. Ennek a pártnak a programjával az 1935-ös választásoknál jelöltséget is vállaltam Hatvanban, de közvetlenül a választások előtt visszaléptem. A jelöltséget tulajdonképpen Csór Lajos érdekében vállaltam, aki a Nép Akaratának Pártja színeiben lépett fel a Hatvan mellett lévő Turán. Csórral az volt a megállapodásom, hogy ha ő mandátumot nyer, akkor a parlamentben vállalni fogja az én pártomnak a képviseletét, és azért léptem fel jelöltként közvetlenül a Tura melletti választókerületben, mert tudtam, hogy a hivatalos kormányzat minden erőszakos eszközt igénybe

fog venni megválasztásom megakadályozására és így elvonja a csendőrséget a turai választókerületből, ahol sikerült is Csórnak mandátumot szereznie. Csór azonban a legteljesebb mértékben cserben hagyott a választások után annak kijelentésével, hogy ő túl gyáva ahhoz, hogy programom képviseletét a parlamentben vállalja.

1935 márciusában adtam ki a „Cél és követelések” című brosúrámat. Ez politikai programomat foglalta magában.

1935 márciusától 1937. április közepéig a Nemzet Akaratának Pártja érdekében sokat jártam vidékre. Ez alatt az idő alatt megismerkedtem azokkal a különböző pártvezérekkel, (Pálffy, Festetich, Meskó, Eitnerék) akik úgy szólván szolgálai módon a német nemzetiszocializmust és gyakorlatát másoltatták. Jellemző esetként említem meg, hogy 1936-ban Pálffy Fidél egy beszélgetés során rámutatott arra, hogy amit én mondok, az nincs benne a *Mein Kampf*-ban, és ez alkalommal megmutatta a *Mein Kampf* egyik példányát, amely a legkülönbözőbb színű ceruzákkal volt aláhúzogatva. Itt jegyzem meg, hogy Hitler *Mein Kampf*-ját akkor még nem ismertem, csak 1937-ben letartóztatásom után olvastam el e művet. Hitler *Mein Kampf*-ja azt a benyomást keltette bennem, hogy ő tulajdonképpen politikai programot ad művében, de nem ideológiai alapon. Az volt a benyomásom róla, hogy műve egy ellenzéki vezér programja és nyomot hagyott rajta az a tény, hogy börtönben írta. Tehát mintegy a börtön ellensúlyozásául írta azzal, hogy most megmondhatja a véleményét a dolgokról.

Tekintettel arra, hogy ezek a német nemzetiszocializmust másoló pártok főleg az ország nyugati részében hódítottak, és onnét volt várható a német nemzetiszocialista gyakorlat beszívargása Magyarországra, főleg ezeknek az országrészeknek a beszerzésére fektettem a fő súlyt, elég komoly eredménnyel. Meg kell azonban állapítanom, hogy jóllehet a társadalom különböző rétegeiben sokan voltak, akik pártommal rokonszenveztek, pártomnak mégis kevés tagja volt, mert ragaszkodtam a pártfegyelemhez, tehát ahhoz, hogy a tagoknak pártmunkát kell végezniük és ahhoz is, hogy a tagok fizessenek tagdíjat is. Így sok olyan ember került érintkezésbe pártommal, akik azután rövid idő múlva kimaradtak, de tovább rokonszenveztek velünk.

1936-ban haláleset folytán megüresedett a pomázi választókerület, ahol én is felléptem képviselőjelöltként. Annak dacára, hogy jelentékeny számban kaptam ajánlásokat, mégis kisebbségben maradtam, sőt csúnyán megbuktam, mert Gömbös a választás napján elhíresztelte Rác Kálmán útján, hogy én visszaléptem a jelöltségtől, mert egyrészt előléptettek vezérkari ezredesnek, s habár további szolgálatot nem fogok teljesíteni, mégis ezredesi nyugdíjat fogok kapni, másrészt, hogy megegyeztem velem, hogy egy másik kerületben fogok mandátumhoz jutni.

1937. április közepe táján a politikai rendőrség megszálta párthelyiséget, amely a Nap utcában volt. Felszámolták az egész pártot és engem az 1921. évi III. tc-be ütköző bűncselekményekkel vádolva bíróság elé állítottak. Nézetem szerint ennek a lépésnek indító oka az volt, hogy a Hungarista Mozgalom szervezkedése mind nagyobb méreteket öltött az országban.

A politikai rendőrség előzetes letartóztatásba helyezte, de innét 10 nap múlva kiszabadultam. A törvényszéken és a táblán szabadlábon védekeztem. A törvényszék Szemák-tanácsa 10 hónapi államfogház-büntetést szabott ki rám. 1938 júliusában tárgyalta az ítélet tábla a bűnügyemet és 3 évi fegyházbüntetést mondott ki. Az ítélet kihirdetése után, július 6-án a vádhatóság indítványára letartóztattak. Semmiségi panaszom folytán az ügy a Kúria Törek-tanácsa elé került, amely 1938 augusztusában a háromévi fegyházbüntetést jogerőre emelte.

Megjegyzem, hogy 1938 augusztusában újból letartóztattak egy röpirat miatt. Hetényi ugyanis első letartóztatásom során azt a tanácsot adta, hogy menjek ki Dél-Amerikába, mire a későbbiekben egy röpiratban válszoltam erre a tanácsára.

Aláírás: Szálasi Ferenc
(Folytatjuk)

Dr. Eduard Bloch:

PÁCIENSEM, HITLER

(A Hitler-család zsidó orvosának visszaemlékezése)

Dr. Eduard Bloch „Páciensem, Hitler” című írása eredetileg a Collier Magazinban jelent meg, két részben, 1941. március 15-én és március 22-én. Ebben a televízió előtti időszakban a Collier volt az egyik legbefolyásosabb és legolvasottabb folyóirat az USA-ban. Ezt az esszét a komoly történészek Hitler ifjúkoráról fontos, elsődleges forrásnak tekintik, és gyakran hivatkoznak rá. Noha Dr. Bloch nyíltan leírja Hitler zsidóellenes intézkedéseinek hatását a maga életére és karrierjére, a tizenéves Hitler tisztességéről és érzékenységéről is ír, ami manapság szinte elképzelhetetlen egy nagy példányszámú magazinban. A két-részes esszét mi is két részben közöljük az eredeti alcímekkel együtt. (A szerk.)

Három napja voltunk úton Lisszabonból indulva nyugatra, New York felé. Szombaton vihar tombolt, de vasárnapra a tenger megnyugodott. Ezen az éjjel, kevéssel 11 óra előtt a hajónk, a kis spanyol Marques de Comillas, azt a parancsot kapta, hogy álljon meg. Egy halászhajón lévő angol ellenőrző tisztet át akarták vizsgálni a hajó utasait. Mindenkinek azt mondták, hogy sorakozzanak fel a nagy társalgó helyiségben.

Mentőmellényt viselő négy angol tiszt lépett be. A sor mentén haladva minden kommentár nélkül tüzetesen megvizsgálták az útleveleket. A feszültség tapintható volt. A hajó utasai közül sokan menekülő voltak; akik azt hitték, hogy sikerült elmenekülniük Európából, amikor a horgonyt felszedték Lisszabonban. Most? Senki sem tudta, hogy mi a helyzet. Némelyek közülünk talán le is szálltak volna a hajóról. Végül én kerültem sorra. Az ellenőrző tiszt elvette az útlevelemet, egy pillantást vetett rá, aztán felnézett mosolyogva: „Ön volt Hitler orvosa, ugye?” – kérdezte. Ez igaz volt. Az is igaz lett volna, ha hozzáteszi, hogy én zsidó vagyok.

Adolf Hitlert kisfiúként és fiatalemberként ismertem. Sokszor kezeltem és alaposan ismertem a szerény körülményeket, amelyek között férfivá növekedett. Jelen voltam a számára legközelebbi és legkedvesebb személynek, az édesanyjának végső betegségénél.

A legtöbb életrajzírója – a vele rokon-szenvezők és az ellenszenvezők körében is – elkerülte Adolf Hitler ifjúkorát. Az ellenszenvezők kénytelenek voltak így tenni. Csak a legismertebb tények álltak rendelkezésükre. A hivatalos pártbeli életrajzírók a diktátor óhajának megfelelően átugrották ezt az időszakot. Miért ez az abnormis érzékenység Hitler fiatalkorával kapcsolatban? Nem tudom. Nincsenek botrányos fejezetek, amelyeket Hitler el akarna rejteni, ha csak nem megyünk vissza száz évvel, egészen Hitler apjának születéséig. Néhány életrajzíró szerint Alois Hitler törvénytelen gyermek volt. A magam részéről nem erősíthetem meg ennek az állításnak a pontosságát.

Mit tudunk azokról a korai évekről, amelyeket Hitler az ausztriai Linzben töltött, amikor egyénisége kialakult? Milyen fiú volt? Milyen volt az életvitele? Ezekről a dolgokról fogunk itt beszélni.

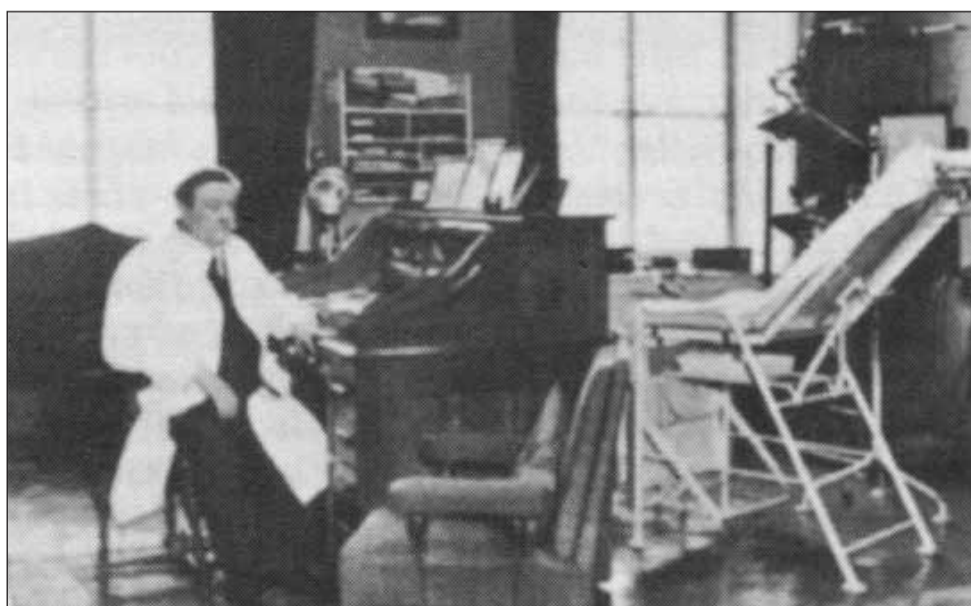
Amikor Adolf Hitler 13 éves volt

Mindenekelőtt bemutatkozom. Frauenburgban, az egyik dél-csehországi kis faluban születtem, amely életem folyamán három országhoz: Ausztriához, Csehszlovákiához és Németországhoz tartozott. Jelenleg 69 éves vagyok. Prágában végeztem az orvosi egyetemet, majd az osztrák hadseregben voltam katonaoorvos. 1899-ben rendeltek Linzbe, Felső-Ausztria fővárosába, az ország harmadik legnagyobb városába. Amikor 1901-ben kitöltöttem katonai szolgálatomat, úgy döntöttem, hogy Linzben maradok és orvosi praxist folytatok.

Linz mindig éppúgy nyugodt és visszafogott város volt, mint amilyen zajos és vidám volt Bécs. Abban az időszakban, amellyel beszélünk – amikor Adolf Hitler 13 [valójában 14 – a szerk.] éves volt –, Linz 80 000-es lakosú város. Rendelém és otthonom ugyanabban a házban volt, a Landstrasse régi, barokk épületében, a város főútján.

A Hitler-család 1903-ban költözött Linzbe, azt hiszem, az ottani nívós iskolák miatt. Alois (Schicklgruber) Hitler egy szegény parasztlány fia volt. Amikor elérte a munkaképes kort, mint cipészinas kapott állást, majd állami szolgálatba lépett és vámhivatalnok lett Braunauban, Bajorország és Ausztria között egy kis határvárosban. Braunau 50 mérföldre esik Linztől. Alois Hitler 56 éves korában nyugalomba vonult. Mivel büszke volt saját sikerére, azt akarta, hogy a fia állami hivatalnok legyen. Az ifjú Adolf hevesen ellenezte ezt az elgondolást. Ő művész akart lenni. Az apa és fia emiatt ellentétben álltak egymással, míg az anya, Klara Hitler igyekezett a békét fenntartani.

Alois Hitler, amíg élt, kitartóan igyekezett a fia sorsát a maga vágyai szerint alakítani. Azt akarta, hogy a fia olyan képzésben részesüljön, amilyent a sors tőle megtagadott; olyan képzésben, amely majd egy jó hivatalnoki állást biztosít a számára. Ezért Alois apa felkészült arra, hogy Braunauból, a kis faluból Linzbe költözzék. Az apa állami szolgálatára való tekintettel fia részleges tandíjmentességet élvezett a reáliskolában. Mindennek tudatában Alois Hitler egy kis földet vásárolt Leondingban, Linz elővárosában.

A zsidó Dr. Eduard Bloch volt az ifjú Hitlernek, édesanyjának és a Hitler-család többi tagjának kezelőorvosa. Dr. Blochnak ez a fényképe linzi rendelőjében 1938-ban készült, Martin Bormann rendelkezésére, Hitler „személyes filmgyűjteménye” számára.
A felirat szövege: „A Führer gyakran ült az íróasztal melletti székben.”

A család meglehetősen nagy volt. Adolf a későbbi életében annyira elhomályosította a többi családtag létét, hogy az illetők javarészt feledésbe merültek. Volt egy féltestvére, Alois, akivel sohasem találkozott. Alois korán elkerült otthonról, pincér lett Londonban és később éttermet nyitott Berlinben. Kettőjük viszonya sohasem volt barátságos.

Azután a legidősebb leány, Paula később férjhez ment Raubal úrhoz, egy linzi adóhivatalnokhoz. Még később, férje halála és Adolf hatalomra kerülése után Berchtesgadenbe ment Hitler háztartását vezetni. Klára nővére egy ideig a bécsi zsidó hallgatók éttermét vezette. Angela nővére, a legfiatalabb leány, Hamitsch drezdai professzor felesége lett, és még mindig ott él.

Egy feladat Frau Hitler számára

Alig telepedett le a család Linz melletti új otthonában, amikor Alois, az apa váratlanul meghalt szívszélhűdésben.

Ekkor Frau Hitler a korai negyvenes éveiben járt. Egyszerű, szolid, jólelkű, magas termetű, szépen befont barna hajú, ovális arcú, gyönyörű, kifejező tekintetű, szürkés szemű asszony volt. Komoly gondokat okoztak számára a férje halála miatt ráhárult kötelezettségek. Mindig férje, a nála 23 évvel idősebb Alois irányította a családot. Most az ő dolga lett ez a feladat.

Könnyen belátható volt, hogy Adolf fia túl fiatal és egyszersmind túl törekeny volt ahhoz, hogy maga gazdálkodjék. Így az özvegy számára a legjobb lépésnek az tűnt, ha eladja a földet és bérel egy kis lakást. Ezt meg is tette közvetlenül a férje halála után, majd a föld eladásának a bevételéből és kis özvegyi nyugdíjából tartotta el családját.

Egy ausztriai kisvárosban a szegénység nem kényszerít rá valakire olyan méltatlan életkörülményeket, mint egy nagyvárosban. Nincsenek nyomortelepek, nincs túlzásfoltosság. Nem ismerem a Hitler-család pontos bevételét, de mivel ismerem az állami tisztviselők nyugdíjskáláját, havi 25 dollárra becsülöm bevételüket. Ez lehetővé tette, hogy nyugodtan, tisztességes módon éljenek – ismeretlen kis embereként egy félreeső városban.

A lakásuk három szobából állt a Blütenstrasse 9. szám alatti kétemeletes házban. Ez

az út Linz fő részéből a Dunán keresztül vezetett. A lakás ablakaiból nagyszerű kilátás nyílt a hegyekre.

A legfontosabb benyomásom az egyszerű bútorzatú lakásról annak tisztasága volt. A lakás ragyogott; nem volt egy porszem a székeken és az asztalokon, nem volt szórványos sárpötty a felsikált padlón, nem volt semmi folt az ablaküvegeken. Frau Hitler büszke háziasszony volt.

Hitleréknek kevés barátjuk volt. A legközelebbi a postamester özvegye volt, aki ugyanabban a házban lakott.

A szűkre szabott költségvetés még a legkevésbé jelentős különösebb szórakozásokat sem tette lehetővé. Nekünk a szokásos vidéki operánk volt Linzben: nem jó, de nem is rossz. Azok, akik a legjobb előadásokat akarták hallgatni, Bécsbe utaztak. A karzati jegyeket a színházunkban, a Schauspielhaus-ban egységesen (amerikai pénzben számolva) 10-15 centért árulták. Mégis egy ilyen helyről hallgatni egy közepes társulat által előadott Lohengrint olyan emlékezetes élményt nyújtott, hogy Hitler megemlékszik róla a Mein Kampf-ban.

A fiú kikapcsolódásának legnagyobb részét ingyenes dolgok alkották: séták a hegyekben, úszás a Dunában, ingyenes hangversenyek. Sokat olvasott, és különösen lelkesítették az amerikai indiánról szóló történetek. Valószínűleg falta James Fenimore Cooper és a német Karl May könyveit. Ez utóbbi sohasem látogatott el Amerikába, és sohasem látott indiánt.

A családi étrend a kényszerűség folytán egyszerű és szigorú volt. Linzben akkoriban az élelmiszer olcsó és bőséges volt, és a Hitler-család nagyrészt ugyanazokat az ételeket fogyasztotta, mint a többi linzi a maga körülményei között. Talán kétszer volt hús egy héten. A legtöbb étkezés káposzta- vagy krumpplilevesből, kenyérből, galuskából, körtebefőttből és almaborból állt.

Durva gyapjúszövetből készült ruhákat viseltek, olyanokat, amelyeket mi lódennek nevezünk. Adolf természetesen az összes kisfiú egyenöltözetét viselte: rövid nadrágot, díszes nadrágtartóval és egy kis zöld kalapot, tollal a szalagjában.

Figyelemre méltó anyai szeretet

Milyen fiú volt Adolf Hitler? Sok életrajzírója érdes hangú, kihívó viselkedésű, rendetlen gyerekek írja le, aki mindannak megtestesítője, ami ellenszenves. Ez egyszerűen nem igaz. Ifjúként csendes, jó modorú, tiszta öltözkű volt.

Megjegyzik könyvében, hogy 15 éves korában politikai forradalmárnak tekintette magát. Lehetséges. De inkább azt vizsgáljuk, hogy milyen hatást gyakorolt a körülötte levő emberekre, mint azt, hogy milyen hatást gyakorolt önmagára.

A magas, sápadt, korához képest idősebbnek látszó ifjú nem volt sem robusztus, sem csenevész alkatú. Talán a „törekeny kinézetű” kifejezés adná róla a legjobb jellemzést. Az édesanyjától örökölt szemé nagy, melankolikus volt, tekintete gondolatgazdag. Ez a fiú legnagyobb részben bensőjében élt. Nem tudom, milyenek voltak az álmái.

Külsőleg az édesanyja iránti szeretet volt a legfeltűnőbb vonása, noha nem volt

Hitler édesanyja, Klara, körülbelül házasságkötése idején, 1885-ben.

„a mama kedvence” a szokásos értelemben. Egyesek azt állítják, hogy az anyja iránti szeretet betegessé vált nála. A család egykori bizalmasaként nem hiszem, hogy ez igaz lenne.

Klara Hitler imádta a fiát, a család legfiatalabb tagját. Engedte, hogy járja a maga útját, bármilyen is az. Adolf apja viszont ragaszkodott hozzá, hogy a fia hivatalnok legyen. A fiú fellázadt, és az anyját a maga pártjára állította. Az iskolai tanulmányokat hamarosan meguntta, ezért az anyja megengette, hogy abbahagyja tanulmányait.

A család minden barátja tudta, hogy Frau Hitler bátorította fia művészi ambícióit, és sejteni lehet, hogy ez miibe került neki. Szegénységük ellenére hozzájárult ahhoz, hogy a fia csak azért elutasított egy postán felkínált állást, hogy folytathassa a festészeti tevékenységét. Az anyja csodálta fia akvarell festményeinek színeit és vázlatait a vidékről. Azt, hogy ez valódi csodálat volt-e, vagy csak arra irányult, hogy bátorítsa fia tehetségének kibontakozását, nem tudom.

Fia felemelkedéséért mindent megtett, amit csak tudott. Úgy látta, hogy a fia ápolt, tiszta és amennyire a pénztárca megengedi, jól is táplálkozik. Valahányszor eljött a rendelőbe ez a különös fiú, mindig leült a többi páciens közé és várta, hogy rá kerüljön a sor.

Sohasem volt semmilyen komoly betegsége. Ha esetleg begyulladtak a mandulái, engedelmesen és rendületlenül állt, amíg lenyomtam a nyelvét és kitisztogattam a beteg pontokat. Vagy ha esetleg megfázott, megvizsgáltam és útjára küldtem. Az összes jól nevelt 14, illetve 15 éves fiúhoz hasonlóan meghajolt és köszönetet mondott.

Természetesen tudok a gyomorpanaszairól, amelyek későbbi életében is gyötörték. Ez nagyrészt annak volt a következménye, hogy rosszul táplálkozott, amikor Bécsben segéd munkásként dolgozott. Nem tudom megérteni a számos hivatkozást ifjúkori tüdőbetegségére. Én voltam az egyedüli orvos, aki kezeltem őt abban az időszakban, amikor a feltételezett betegségben szenvedett volna. Az én nyilvántartásaim semmi ilyet nem mutatnak. Biztos, hogy nem volt rózsás arcú, és nem volt annyira stabil az egészségi állapota, mint a legtöbb kortársáé, de abban az időben nem betegeskedett.

A reáliskolában az ifjú Adolf teljesítménye nem volt ragyogó. Ennek tanúsítására rendelkezéseimre állnak egykori tanárának, Dr. Karl Hümernek szavai. Dr. Karl Hümer régi ismerősöm. Én voltam Frau Hümer orvosa. A „Mein Kampf”-ban Hitler azt írja, hogy a legtöbb tantárgyból közepes volt, de a történelmet szerette. Ez egyezik Hümer professzor visszaemlékezésével.

A festészet területén a magasabb szintű képzés után vágyva Hitler elhatározta, hogy Bécsbe a Képzőművészeti Akadémiára megy tanulni. Ez jelentős döntés volt egy szegény család tagja számára. Édesanyja amiatt aggodalmaskodott, hogy hogyan fog a fia boldogulni. Tudom, hogy ő még a családi költségvetés szorosabbra fogását is javasolta, csak hogy küldhessen a fiának szerény járadékot. De a fiú hitelt nem fogadott el. Sőt tovább ment: szerény örökségéről lemondott nővérei javára. Akkor 18 éves volt.

Nem ismerem biztosan a bécsi kirándulás pontos részleteit. Egyesek azt állítják, hogy elégtelen művészi képességei miatt nem vették fel az Akadémiára. Mások elfogadják Hitler állítását, hogy elutasítása hiányos iskolai végzettsége miatt történt (a linzi reáliskola az amerikai középiskolának felel meg). Mindenesetre Adolf néhány héten belül otthon volt. Később ebben az évben – 1908-ban [valójában 1907-ben – a szerk.] – kötelességemmé vált olyan hírral szolgálnom Hitlernek, ami talán a legszomorúbb hír volt életében.

Egyik nap Frau Hitler felkeresett engem a reggeli rendelési időben. Fájdalomról panaszkodott a mellében. Nyugodt, csendes hangon beszélt, majdnem suttogott. Azt mondta, hogy a fájdalom nagy volt, ezért álmatlanul töltötte éjszakáit. El volt foglalva a háztartásával, ezért elmulasztotta, hogy orvosi segítséget kérjen. Ezenkívül úgy gondolta, hogy a fájdalom el fog múlni. Amikor egy orvos ilyen történetet hall, szinte automatikusan rákra gondol. Egy vizsgálat kimutatta, hogy kiterjedt mellrákja van. Nem mondtam meg neki a diagnózist.

A család dönt

Másnap egybehívtam a gyermekeit a rendelőben és feltártam nyíltan nekik az esetet. Azt mondtam, hogy az anyjuk súlyos beteg. Egy rosszindulatú daganat elég komoly ma is, de még súlyosabb volt 30 évvel ezelőtt. A sebészeti eljárások nem voltak annyira fejlettek, mint ma, és nem ismerjük a rákot oly mértékben, mint napjainkban.

Kifejtettem, hogy műtét nélkül egyáltalán nincs remény a gyógyulásra. Még műtéttel is csak a leghalványabb esélye volt annak, hogy anyjuk életben marad. A családi tanácsnak kell eldöntenie, hogy mi a teendő.

Adolf Hitler reakciója erre a hírré megindító volt. Hosszú, sápadt arca eltorzult. Könnyek folytak a szeméből. Nincs esélye édesanyjának? – kérdezte. Csak akkor ébredtem tudatára annak a ragaszkodásnak, ami az anya és fia között megvolt. Megmagyaráztam, hogy van esélye, de csak kicsi. Még ez a parányi remény is örömmel töltötte el.

A gyermekek átadták üzenetemet az anyjuknak. Várakozásomnak megfelelően Klara Hitler nagy lelki erővel fogadta az ítéletet. A mélyen vallásos asszony úgy fogta fel, hogy az ő sorsa Isten akarata. Sohasem jutott eszébe, hogy panaszkodjon. Alá fogja vetni magát a műtétnek, mihelyt meg tudom tenni az előkészületeket.

Kifejtettem az esetet Dr. Karl Urbannak, a linzi Irgalmas Nővérek Kórház főorvosának. Urban egyike volt az ismert legkiválóbb sebészeknek Felső-Ausztriában. Nemeslelkű ember volt – ma is az –, és önként vállalta a műtétet. Az általa végzett vizsgálat után egyetértett a véleményemmel, hogy Frau Hitlernek nagyon kis esélye van a túlélésre, de ez a műtét kínálja az egyetlen reményt.

Figyelemre méltó, hogy mi történt ezzel a nemeslelkű emberrel közel három évtizeddel később, az Anschluss után. Politikai kapcsolatai miatt arra kényszerült, hogy feladja állását a kórházban. Fiát, aki úttörő volt az agysebészetben, szintén eltávolították különböző tisztségeiből.

Frau Hitler egy kora nyári este érkezett a kórházba 1908-ban [helyesebben 1907-ben]. Nem tudom pontosan az időpontot, mivel nyilvántartásomat elvették a náci párt müncheni archívumába. Mindenesetre Frau Hitler a kórházban töltötte az éjszakát, és másnap reggel megoperálták. E nemes, meggyötört lélek kérésére ott maradtam a műtési asztal mellett, mialatt Dr. Urban és az asszisztenciája elvégezte a műtétet.

Két órával később autómmal a Dunán átkelve megérkeztem a Blütenstrasse 9. sz. alatti kis házhoz, a városnak Urfahr néven ismert részében. A gyermekek ott vártak rám.

A lányok az általam vitt hírt nyugodtan, visszafogottsággal fogadták. A fiú arcát könnyek borították, és a szeme fáradt, vörös volt. Amíg beszéltem, ő hallgatott. Csak egy kérdést tett fel. Fuldokló hangon ezt kérdezte: „Szenved-e az édesanyám?”

Hitler legrosszabb pillanata

Ahogy teltek-múltak a hetek és hónapok a műtét után, Frau Hitler ereje úgy kezdett csökkenni. Naponta legfeljebb 1-2 órát volt képes ágyon kívül tölteni. Ezen időszak alatt Adolf a legtöbb idejét a ház körül töltötte, ahová az anyja visszatért.

Abban a kis hálószobában aludt, amely édesanyjához csatlakozott, ezért az éj folyamán az anyja bármikor át tudta hívni. Nappal a nagy ágy körül lebzelt, amelyben az édesanyja feküdt.

Az ilyen betegség, amelyben Frau Hitler szenvedett, általában nagy fájdalommal jár. Ő a terhét hősiesen, rendíthetetlenül, zokszó nélkül viselte. De anyja szenvedése láthatóan gyötörte a fiát. Egy kínos grimaszba rándult az arca, amikor látta, hogy a fájdalom összehúzza anyja arcát. Nem sokat lehetett tenni. Egy-egy morfium-injekció időről időre átmeneti enyhülést hozott, tartósat sohasem. De Adolf mérhetetlenül hálás volt még ezekért a rövid enyhületi időszakokért is.

Sohasem fogom elfelejteni Klara Hitlert e napok alatt. Akkor 48 éves volt. Magas, karcsú és meglehetősen csinos, de a betegség miatt nagyon lesaványodott. Lágyan, béketűrően beszélt; és inkább azzal tördődött, hogy mi fog történni a családjával, és nem azzal, hogy közeledik a saját halála. Nem csinált titkot ezekből az aggodalmakból, abból sem, hogy a legtöbb gondolata a fiával kapcsolatos. „Adolf még olyan fiatal” – ismételtegette.

1908. [helyesebben: 1907.] december 20-án kétszer telefonáltam. Közeledett a vég, és azt akartam, hogy ennek a jó aszszonynak annyira könnyítsem a fájdalmát, amennyire csak tudom. Nem tudtam, hogy még egy hétig, még egy hónapig él-e, vagy néhány órán belül meghal.

Így a hír, amelyet Angela hozott, nem okozott számomra meglepetést. Az édesanyja az éj folyamán csendesen meghalt. A gyermekek úgy határoztak, hogy nem zavarnak engem, tudván, hogy az édesanyjukon már nem segíthet orvos. De megkérdezték, hogy tudnék-e most jönni? Valakinek, aki hivatalos személy, alá kell írnia a halotti bizonyítványt. Vettem a kabátomat és vele együtt a fájdalomtól sújtott házhoz mentünk.

A postamester özvegye, a család legközelebbi barátja volt a gyermekekkel. Ő többé-kevésbé átvette a dolgok intézését. Adolf, akinek arca az átvirrasztott éjszakától megviselt volt, az édesanyja mellett ült. Azért, hogy megőrizze az utolsó benyomását, vázlatosan lerajzolta, ahogy az anyja fekszik a halottas ágyban.

Ott ültem egy ideig a családdal, megpróbáltam könnyíteni a fájdalmaikat. Kifejtettem, hogy ebben az esetben a halál megváltás volt. Ők ezt megértették.

Hivatásom gyakorlása során természetes volt, hogy sok ehhez hasonló jelenet tanújának kellett lennem, de egyik sem gyakorolt rám ilyen benyomást. Foglalkozásom során sohasem láttam senkit sem a fájdalomtól annyira lesújtva, mint Adolf Hitlert.

Nem voltam jelen Klara Hitler temetésén, amely karácsony este volt. A holttestet Urfahrból Leondingba vitték, csupán néhány mérföldnyi távolságra. Klara Hitlert a férje mellé temették a katolikus temetőben, a kis, sárga díszvakolatú templom mögé. A többiek – a lányok és a postamester öz-

Vázlat a 16 éves Hitlerről, amelyet egy iskolatársa rajzolt.

vegye – után Adolf hátramaradt; képtelen volt elszakadni a frissen hantolt sírtól.

És így ez a sovány, sápadt fiatalember egyedül állt ott a hidegben. Egyedül a maga gondolataival karácsony éjjelén, mialatt a világ többi része vigadott és boldog volt.

Néhány nappal a temetés után a család eljött a rendelőbe. Köszönetet akartak mondani a segítségért, amit nyújtottam nekik. Ott volt a szőke, köpcös Paula; a karcsú, csinos, de meglehetősen vérszegény Angela, Klara és Adolf. A lányok elmondták, ami a szívükben volt, míg Adolf néma maradt. Olyan élénken emlékezem erre a különös jelenetre, mint bármire, ami az elmúlt héten történt.

Adolf sötét kabátot és lazán megkötött nyakkendőt viselt. Akkor, éppen úgy, mint most, egyik hajfürtje a homlokába lógott. Szemét a padlóra szegezte, miközben a nővérei beszéltek. Azután megfordult. Előrelépett és megragadta a kezemet. Szemembe nézett és ezt mondta: „Mindörökre hálás leszek Önnek.” Ez volt minden. Azután meghajolt. Kíváncsi vagyok, emlékezik-e erre a jelenetre. Teljesen biztos vagyok benne, hogy igen, mivel Adolf Hitler – korlátozott értelemben – megtartotta a hálára vonatkozó ígéretét. Olyan kivételesen részesített engem, amit – ebben biztos vagyok – egyetlen más zsidó sem kapott egész Németországban, illetve Ausztriában.

Robert Faurisson:

A REVIZIONIZMUS GYŐZELMEI

(Elhangzott 2006. december 11-én a revizionisták teheráni nemzetközi konferenciáján) II. rész

Példák a revizionisták győzelmeire

Itt most csak húsz győzelemre emlékeztetnék:

1. 1951-ben *Léon Poliakov* zsidó történész, aki a nürnbergi perben a francia küldöttség tagja volt, arra a következtetésre jutott, hogy a Harmadik Birodalom történetének valamennyi pontja tekintetében rendkívüli bőségben állnak rendelkezésünkre dokumentumok, kivéve egyetlen pontot: „a zsidók kiirtásának kampányát”. Erről, mint írja, „egyetlen dokumentum sem maradt fenn és talán nem is létezett sohasem” (*Bréviaire de la haine, Calmann-Lévy, Párizs 1974 (1951), 171. old.*).

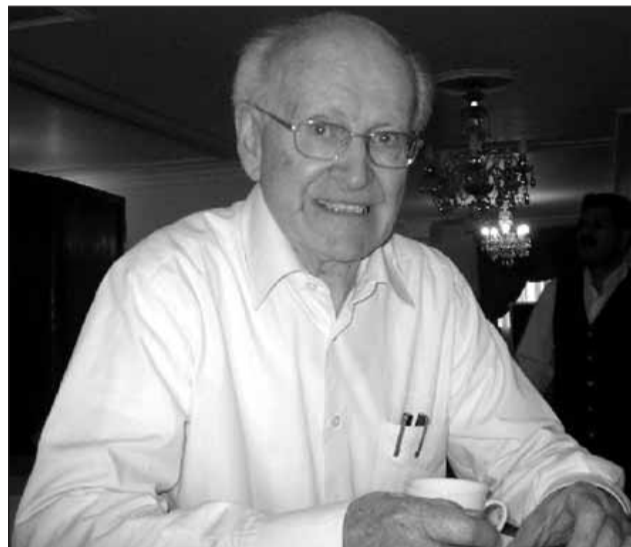
Megjegyzés: Ez egy rendkívüli engedmény a revizionista tézis számára. Ugyanis a németek által állítólagosan kitervelt, elrendelt, megszervezett és elkövetett ilyen kolosszális bűnös vállalkozáshoz **szükség lett volna egy parancsra, egy tervre, egy költségvetésre és instrukciókra... Egy ilyen vállalkozás, amelyet éveken keresztül egy egész földrészen hajtottak végre és amely halottak millióit eredményezett, az írásos bizonyítékok egész folyamát hagyta volna maga után.** Következésképpen, ha azt mondják nekünk, hogy talán sohasem léteztek ilyen írásos bizonyítékok, **akkor ez azt jelenti, hogy a kérdéses bűncelekményt nem követték el. Bármiféle dokumentum hiányában a történész nem tehet más, mint hogy hallgat.** *Poliakov* ezt az engedményt 1951-ben tette, vagyis ötvenöt éve. Márpedig tudni kell, hogy 1951 és 2006 között az utódai ugyancsak megbuktak abbeli kísérletükben, hogy akárcsak a legkisebb írásos bizonyítékra is rátaláljanak. Időnként itt-ott történtek próbálkozások, hogy elhittessenek velünk ilyen vagy olyan felfedezést, de mint azt majd az alábbiakban látni fogjuk, minden alkalommal „csalódunk” kellett.

2. 1960-ban *Martin Broszat*, a müncheni *Jelenkori Történelmi Intézet* tagja írta: „**Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben, sem Buchenwaldban nem gázosítottak el zsidókat vagy más foglyokat**” (*Die Zeit*, 1960. augusztus 19., 16. old.).

Megjegyzés: Ez a hirtelen és megmagyarázhatatlan engedmény igen jelentős. A nürnbergi perben az egyetlen gázkamra, amelyet a vád egy filmben megkockáztatott bemutatni, a dachauai gázkamra volt, és számosan tanúsították a fent említett három táborban történt állítólagos emberirtó elgázosítást. *Broszat* tehát burkoltan elismeri, hogy ezek a tanúvallomások hamisak voltak. Nem mondja meg nekünk, hogy mennyiben voltak hamisak. Azt sem mondja meg, hogy például az Auschwitzra, Majdanekre, Treblinkára, Sobiborra vagy Belzecre vonatkozó más tanúvallomások miért lennének továbbra is hitelesek. A nyolcvanas években Dachauban egy felirat jelezte öt nyelven, hogy a „tusolónak álcázott gázkamra”, amelyet a turistáknak mutogattak, „sohasem működött”. A revizionisták akkor azt kérdezték, hogy a helyiséget mennyiben lehet „emberirtó gázkamrának” minősíteni. Hirtelen a *Dachau Múzeum* vezetősége eltávolította ezt a feliratot és egy másikkal helyettesítette azt, amelyen németül és angolul a következő szöveg áll: „Gázkamra. Itt volt a potenciális tömeggyilkosság központja”, hozzátéve, hogy „egyszerre akár 150 embert is elgázosíthattak” ebben a helyiségben Ciklon-B-vel. Figyeljük meg a „potenciális” szót és az „elgázosíthattak” szóban a „hat” szóelemet (angolul: „potential” és „could”). Ezeknek a szavaknak a választása egy szép kis csalásról tanúskodik, mivel a turisták körében azt a képzetet kelti, hogy a kérdéses „gázkamra” valóban emberölésre szolgált, ugyanakkor lehetővé teszi, hogy elkerüljék az egyenes beszédet: „Nem mondtuk ki nyíltan, hogy ez a gázkamra emberölésre szolgált, egyszerűen csak azt mondtuk, hogy abban a korszakban annyi személy megölésére szolgált vagy szolgálhatott volna”. Véggöveztetés: 1960-ban *Broszat* bármiféle magyarázat nélkül kinyilatkoztatta egy levélben, hogy Dachauban senkit nem gázosítottak el,

majd a következő években a *Dachau Múzeum* zavarban lévő vezetősége az idők során váltakozó különböző csálások árán megpróbálta megtéveszteni a látogatókat, elhítelve velük, hogy ebben a tusoló külsejű (merthogy az is volt) helyiségben valóban elgázosítottak embereket.

3. 1968-ban *Olga Wormser-Migot* zsidó történész, a náci koncentrációs rendszerről írt egyetemi disszertációjában (*Le Systeme concentrationnaire nazi, 1933-1945, Presses Universitaires de France, Párizs*) egy egész értekezést szánt annak, amit a „gázkamrák problémájának” nevez (541-544. old.). Ebben szkepticizmusának ad hangot a gázkamráknak az olyan táborokban való létezését tanúsító híres tanúvallomások értékével kapcsolatban, mint Mauthausen vagy Ravensbrück. Auschwitz I. tekintetében határozottan állítja, hogy ebben a táborban, ahol a turistáknak még manapság is mutogatnak egy állítólagos gázkamrát, valójában **„nem volt gázkamra”** (157. old.).

Faurisson professzor Teheránban

Megjegyzés: Azért, hogy a legyőzötteket az emberirtó elgázosítások rettenetes vádjával sújtsák, csupán olyan tanúvallomásokra hagyatkoztak, amelyeket nem ellenőriztek. Itt jegyezzük meg Auschwitz I. különleges esetét: 38 évvel ezelőtt egy zsidó történésznek volt bátorsága ahhoz, hogy megírja: ebben a táborban **„nem volt gázkamra”**, márpedig még ma, 2006-ban is a tábor tömegesen felkereső turistáknak egy olyan helyiséget mutogatnak, amelyet megtévesztő módon „gázkamraként” merészelnek nekik bemutatni. **Egy csalással állunk tehát szemben.**

4. 1979-ben 34 francia történész aláírt egy hosszú nyilatkozatot, válaszul azokra a műszaki érvekre, amelyeket személy szerint én vetettem fel, hogy kimutassam: a náci gázkamrák létezése és működése alapvető műszaki képzetlenségbe ütközik. A hivatalos tézis szerint *Rudolf Höss*, a három egymást követő auschwitz-i táborparancsnok egyike bevallotta (!) és leírta, hogy Auschwitzban és Birkenauban hogyan gázosították el a zsidókat. E szerint a nagyon homályos vallomás szerint, **akkor, amikor már úgy látszott, hogy az áldozatok meghaltak, működésbe hoztak egy szellőztető berendezést, miközben a zsidó rabok egy csoportja rövidesen bement a tágas terembe, hogy kivigyék onnan és a krematórium kemencéibe szállítsák a hullákat. Höss azt mondta, hogy a zsidók hanyagul végezték ezt a munkát, ráadásul közben ettek és dohányoztak.** Jeleztem, hogy ez lehetetlenség: nem lehet dohányozva bemenni egy cianhidrid savval (erős, átható és robbanásveszélyes gázzal) teli helyiségbe, hogy onnan kínos erőlködéssel kivigyék a ciánnal telített, vagyis érinthetetlen hullák ezreit. Nyilatkozatában a 34 történész erre azt válaszolta, hogy „nem érdekes kérdés, hogy műszakilag hogyan volt lehetséges az olyan tömeggyilkosság, amely megtörtént, tehát technikailag lehetségesnek kellett lennie” (*Le Monde*, 1979. február 21., 23. old.).

Megjegyzés: Ez a válasz a feltett kérdés megkerülése. Ha ily módon kitérünk a válasz elől, akkor ez azért van, mert képtelenek vagyunk válaszolni. És ha 34 történész ennyire képtelen megmagyarázni, hogy egy ilyen nagyszámú bűntettet hogyan követték el, akkor ez azért van, mert ez a bűncelekmény kihívást jelent a természet törvényeivel szemben, tehát csak képzeltetés.

5. Ugyancsak 1979-ben az amerikai hatóságok végre elhatározták, hogy közzéteszik az Auschwitz fölött készített légi felvételeket, amelyeket addig rejtve tartottak. Cinizmusból vagy naivitásból, a publikáció két szerzője, *Dino A. Brugioni* és *Robert G. Poirier*, a CIA volt tagjai, a kis fotógyűjteménynek a *The Holocaust Revisited* címet adta, és a képek különböző helyein a „gázkamra” feliratot szerepeltette. A képekhez fűzött megjegyzéseikben azonban semmi nem igazolta ezeket az elnevezéseket (*Central Intelligence Agency, Washington 1979. február, ST-79-10001*).

Megjegyzés: Ma, 2006-ban ez a család *Colin Powell* volt amerikai védelmi miniszter szánalmas előadására emlékeztet, aki ugyanilyen módon, vagyis légi felvételekre helyezett feliratokkal igyekezett bizonygatni, hogy *Szaddám Huszein* Irakjában „tömegpusztító fegyvereket” gyártó üzemek vannak. Valójában ezek az auschwitz-i felvételek megcáfolják a náci gázkamrákról szóló elméletet. Csupán békés krematóriumokat lehet rajtuk felismerni, az állítólagos vetkőztetőbe és az állítólagos gázkamrába való belépésre várakozó és előttük összeterezt bármiféle embertömeg nélkül. A környékbeli terület nyílt és mindenhol belátható. A krematóriumokat övező kertcskék virágágyai teljesen épek és nem hordják ezer meg ezer ember mindennapos taposásának nyomait. A 3. számú krematórium például – és ezt az *Auschwitzi Múzeum* megbízható dokumentumaiból tudjuk – egy focipályával határos és közel van egy röplabdapályához (*Hefte von Auschwitz*, 15, az 56. és a 64. oldal melléklete). Ugyancsak közel van a férfítábor 18 kórházi barakkjához. A szövetségesek 32 esetben végeztek légi felderítést e fölött a zóna fölött, amely Monowitz fontos ipari létesítményeit is magába foglalta. Érthető, hogy többször is bombázták az ipari szektort, miközben a lehetőség szerint megkímélték azt, ami nyilvánvalóan koncentrációs munkatábor és elosztó hely volt, nem pedig „haláltábor”, amelyre végeredményben csak néhány eltévedt bomba hullott.

6. 1982. április 21-én Párizsban létrehoztak egy egyesületet (ASSAG), „hogy felkutassák és ellenőrizzék azokat a tényezőket, amelyek azt bizonyítják, hogy a nemzetiszocialista rendszer vezetői mérges gázt használtak különböző nemzetiségű európai emberek meggyilkolása végett. Az egyesületnek az is célja volt, hogy a megtalált bizonyítékokat közzé tegye és e célból hasznos hazai és nemzetközi kapcsolatokra tegyen szert”. Az alapító okirat 2. cikkelye szerint „az egyesület addig áll fenn, amíg az 1. cikkelyben lefektetett tárgyát meg nem valósítja”. Márpedig ez az egyesület, amelyet tizennégy személy – köztük *Germaine Tillion*, *Georges Wellers*, *Genevieve Anthonioz* született *De Gaulle*, *Bernard Jouanneau* és *Pierre Vidal-Naquet* – alapított, csaknem negyedszázados fennállása alatt sohasem publikált semmit, miközben 2006-ban még mindig létezik. Ha egyesek tévesen azt állítanák, hogy az egyesület a *Chambres a gaz, secret d'État* (Gázkamrák mint államtitok) c. könyvet mégis kiadta, akkor emlékeztetni kell őket arra, hogy valójában egy német nyelven – *Eugen Kogon*, *Hermann Langbein* és *Adalbert Rückerl* által – közzétett munka francia fordításáról van szó, amelyhez az ASSAG néhány tagja is hozzájárult néhány írásával (*Éditions de Minuit, Párizs 1984*).

Megjegyzés: Már maga a mű címe is jelzi a tartalmát. A gázkamrákról készült légi felvételek, rajzok, vázlatok, a bűn fegyverére vonatkozó szakvélemények helyett az olvasó csak állítólagos „bizonyítékanyagokra” (de nem

„bizonyítékokra”) épülő elképzeléseket talál benne, mégpedig azért, mert – legalább is a szerzők állítása szerint – ezek a gázkamrák a lehető legnagyobb titkot, igazi „ál-lamtitkot” képeztek. Márpedig, ha létezik „tömegpusztító fegyver”, amely megfelelő szakvéleményt érdemelt volna, akkor ez a fegyver ilyen, ugyanis legalább két okból rendellenességet jelent a tudomány történetében. Egyrészt azért, mert nem volt előzménye és nem lett folytatása, másrészt azért, mert a semmiből tűnt fel és ugyanoda tért vissza. Márpedig a tudománytörténet nem ismer egyetlen ilyenfajta jelenséget sem. Mindenesetre magából abból a tényből kiindulva, hogy az ASSAG még manapság is létezik, elmondhatjuk erről az egyesületről, hogy még mindig nem valósította meg azt a célját, amiért immár negyedszázada létrehozták. Tehát még sem bizonyítékot, sem ún. bizonyítékanyagot nem talált a „náci gázkamrák” létezésére vonatkozóan.

7. 1982. június 29-e és július 2-a között a párizsi *Sorbonne Egyetemen* nemzetközi tanácskozásra került sor két zsidó történész, Francois Furet és Raymond Aron elnökletével, szervezői szerint abból a célból, hogy ünnepelesen és nyilvánosan válaszoljanak Robert Faurissonnak és az őt támogató „maroknyi anarcho-kommunistának” (utalás Pierre Guillaume-ra, Jean-Gabriel Cohn-Bendit-ra, Serge Thionra, valamint másokra, pl. néhány zsidó libertáriusra). Az utolsó napon, az annyira várt sajtótájékoztatót a két szervezőnek nyilvánosan el kellett ismernie, hogy „a legalaposabb tudományos kutatások ellenére” sem találták meg Hitlernek a zsidók kiirtására vonatkozó parancsát. Ami a gázkamrákat illeti, rájuk még csak utalás sem történt.

Megjegyzés: Ez a tanácskozás volt az első kísérlet arra, hogy igazolják a nagyközönség előtt, hogy a revizionisták hazudnak. Ugyanakkor itt is, akárcsak a többi ugyanilyen fajtájú tanácskozáson (mint pl. a Sorbonne-on 1987-ben), a revizionisták részvételét megtiltották. És ez a tanácskozás is teljes kudarccal végződött a szervezők számára – miként kivétel nélkül mindegyik.

8. 1983. április 26-án ért véget másodfokon az a hosszú per, amelyet zsidó szervezetek indítottak ellenem 1979-ben „történelemhamisítás” által megvalósított „károkozás” miatt. Ezen az áprilisi napon a Párizsi Polgári Fellebbviteli Bíróság első kamarájának Grégoire bíró által elnökölt „A” szekciója – miközben megerősítette elítélésemet „károkozásért” – nyomatékosan elismerését fejezte ki kutatásaim minőségével kapcsolatban, kifejtve, hogy a gázkamrákra vonatkozó írásaimban a felszínesség, hanyagság, szándékos tudatlanság, hazugság semmilyen nyomát sem lehetett felfedezni, következésképpen „a Faurisson úr által (a gázkamrák vonatkozásában) kifejtett következtetések értéke kizárólag a szakértők, a történészek és a közönség megítélésére tartozik”.

Megjegyzés: Ha a gázkamrák elméletét megcáfoló munkák szerzőjénél sem felszínességet, sem hanyagságot, sem szándékos tudatlanságot, sem hazugságot, ill. „hamisítást” nem lehet felfedezni, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy ezek a munkák komoly, lelkiismeretes, feddhetetlen és hiteles kutató eredményei, mégpedig olyan fokon, hogy jogunk van nyilvánosan állítani, amint azt ő teszi is, hogy ti. az említett gázkamrák létezése csupán mítosz.

9. 1983. május 7-én Simone Veil, aki zsidó és maga is „holocaust-túlélő”, a gázkamrák kapcsán kijelentette: „A gázkamrák létezésének tagadása miatt Faurisson ellen indított perben a felpereseket arra kényszerítik, hogy formális bizonyítékot adjanak a gázkamrák valóságára nézve, holott mindenki tudja, hogy a náci lerombolták ezeket a gázkamrákat és módszeresen megölték minden tanút” (*France-Soir Magazine*, 1983. május 7., 47. old.).

Megjegyzés: Ha nincs meg a bűn fegyvere, és nincsenek tanúk sem, akkor mi marad? Mit gondoljunk azokról a helyiségekről, amelyeket a megtevesztett látogatók millióinak gázkamráként mutogatnak? Mit gondoljunk azokról, akik tanúként vagy éppen a gázkamrák világából „csodálatos módon” megmenekült személyként jelentkeznek? A maga részéről Simone Veil az első „holocaust-szaktekintély”, aki ily módon értésünkre adta, hogy az elgázosítások minden állítólagos tanúja csakis hamis tanú lehet. Már 1979. március 6-án, a Holocaust című amerikai filmsorozat francia tv-vitáján megvetést mutatott a „gázkamra tanújaként” bemutatott Maurice

Benroubi iránt, aki hirtelen rendkívül visszafogottnak bizonyult a *L'Express* című hetilapban nem sokkal korábban (1979. március 3-9., 107-110. old.) megjelent tanúskodásához képest.

10. 1961-ben tette közzé a zsidó Raul Hilberg, az ortodox történészek legjelentősebb képviselője fő művének első, 1985-ben pedig alaposan átdolgozott második kiadását. E két kiadás között jelentős az eltérés, ami csak a revizionisták által időközben aratott sorozatos győzelmekkel magyarázható. Az első kiadásban a szerző egyszerűen kijelentette, hogy „az európai zsidók kiirtása” a Hitler által kiadott – két, egymást követő – parancs következménye. Ugyanakkor nem pontosította e parancsoknak sem a dátumát, sem a tartalmát, majd e megsemmisítés politikai, irányítási és végrehajtási folyamatát igyekezett aprólékosan magyarázni, s ennek kapcsán pl. egészen odáig ment, hogy azt írta: Auschwitzban a zsidók megsemmisítését az a hivatal szervezte, amelyet egyszerre bíztak meg a ruhák fertőtlenítésével és az emberi lények megsemmisítésével (*The Destruction of the European Jews*, 1961, újra kiadta 1979-ben a chicagói Quadrangle Books, 177., 570. old.). 1983-ban pedig – miután teljesen lemondott erről a magyarázatról – Hilberg váratlanul azt állította, hogy „az európai zsidók kiirtása” végeredményben terv, szervezet, központosítás, költségvetés nélkül zajlott, mégpedig annak következtében, hogy „egy óriási bürokrácián végbement a szellemek hihetetlen találkozása és az egyetértő gondolatvitel” (an incredible meeting of minds, a consensus mind reading by a far-flung bureaucracy, *Newsday*, New York, 1983. február 23., II/3. old.). Ezt a magyarázatot Hilberg eskü alatt is megerősíti a torontói Zündel-perben 1985. január 16-án (jegyzőkönyv, 848. old.); majd művének jelentős mértékben átirított kiadásában – ha más szavakkal is, de – újból megerősíti. (*The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meier, New York 1985, 53., 55., 62. old; franciául *La Destruction des juifs d'Europe*, Fayard, Párizs 1988, 51., 53., 60. old.). Végül 2006 októberében a *Le Monde*-nak adott interjújában ismét megerősítette: „Nem volt előzetes vezető séma. Ami a döntés kérdését illeti, ez részben megoldatlan: sohasem találták meg Hitler saját kezűleg aláírt parancsát, kétségtelenül azért, mert ilyen dokumentum sohasem létezett. Meggyőződésem, hogy az irányító és végrehajtó szerveket egyfajta rejtett struktúra mozgatta: minden döntés egy másikat vont maga után, aztán ismét egy másikat, és így tovább, még ha nem is lehet pontosan előrelátni a következő szakaszt” (*Le Monde des livres*, 2006. október 20., 12. old.).

Megjegyzés: A zsidó népiirtás elsőszámú történésze tehát annyira zavarba esett, hogy hirtelen megtagadta önmagát és egy gigantikus méretű tömegvilákoságot oly módon magyarázott, mintha az valamiféle Szentlélek művelete lett volna. Ugyanis arra hivatkozik, hogy az állami szerveken belül végbement a szellemek találkozása, és ezt a találkozást „hihetetlennek” minősíti. Ha hihetetlen, miért kellene hinni benne? Hinni kell a hihetetlenben? Megemlíti a „gondolatvitelt” is, amelyet a vezetők és végrehajtók egyetértésével végbemenőnek ítélt, valójában azonban ezúttal pusztán olyan elméleti elképzelésről van szó, amely a természetfölöttibe vetett hiedelmeken alapul. Hogyan hihetnének az ilyenfajta jelenségben, különösen egy óriási bürokratikus apparátuson belül és – még inkább – a Harmadik Birodalom állami szervein belül? Egyébként Hilberghez hasonlóan a hivatalos történészek az 1980-1990-es években elkezdték elhagyni a történelmet és elkezdték a metafizikához és a szakkifejezésekhez fordulni. Azon kezdtek töprengeni, hogy vajon „intentionalistának” vagy „funkcionalistának” kell-e lenniük, vagyis azt kell feltételezniük, hogy a zsidók megsemmisítése egy (mindaddig még nem bizonyított) szándék (intenció) nyomán következett be, vagy pedig ez a megsemmisítés pusztán magából a rendszer működési módjából következett, mintegy ösztönösen és rendszertelen ötletek alapján, kifejezett szándék és bármiféle terv nélkül. Ez a fajta ködös ellentmondás azoknak a történészeknek a zavarodottságáról tanúskodik, akik – minthogy képtelenek elméletüket bizonyítékokkal és dokumentumokkal alátámasztani – arra kényszerülnek, hogy ürességek közegeben elmélkedjenek. Alapjában véve egyesek (az intentionalisták) azt mondják: „szükségképpen volt egy szándék és egy terv, amelyet még nem találtunk meg, de ame-

lyet talán egy napon fel fogunk fedezni”, miközben mások azt állítják: „nem kell kutatni valamilyen szándék és terv bizonyítékai után, mert mindaz, ami történt, szándék, terv és nyom nélkül történhetett. Ezek a nyomok megtalálhatatlanok, mert sohasem léteztek”.

11. 1986 májusában, Franciaországban a revizionistáknak ésszerű választ adni képtelen és emiatt pánikba esett zsidók úgy döntöttek, hogy akcióba lépnek a revizionizmus törvényi elnyomásának elérése végett. Ezek a zsidók főleg Georges Wellers és Pierre Vidal-Naquet voltak, a Franciaország főrabijja, René Samuel Sirat köré tömörült barátaikkal együtt (*Bulletin quotidien de l'Agence télégraphique juive*, 1986. június 2., 1., 3. old.). Négy év múlva, 1990. július 13-án a francia Nemzetgyűlés zsidó elnökének, Laurent Fabius-nek köszönhetően elérték egy különleges törvény megszavazását, amely lehetővé teszi, hogy minden olyan személyt, aki a „zsidók kiirtásának” tárgyában nyilvánosan revizionista véleményt fogalmaz meg, egy évig terjedő börtönbüntetéssel, ill. maximum 45 000 eurós pénzbüntetéssel és egyéb szankciókkal sújtjanak. Ez az erőszakos húzás a gyöngeség nyilvánvaló jele.

Megjegyzés: Wellers-t és Vidal-Naquet-t különösen az 1983. április 26-i ítélet riasztotta meg (lásd fent, 8. pont). Az előbbi azt írta: „A bíróság elismerte, hogy (Faurisson) jól dokumentálta magát, ami nem igaz. Meglepő, hogy a bíróság lépre ment” (*Le Droit de vivre*, 1987. június-július, 13. old.). Az utóbbi azt írta, hogy a párizsi fellebbviteli bíróság „elismerte Faurisson munkásságának komolyságát, ami mindennek a teteje, és végeredményben csak azért ítélte el, mert rosszindulatúan járt el, amikor téziseit jelszavakba tömörítette” (*Les Assassins de la mémoire, La Découverte*, Párizs 1987, 182. old.).

12. 1986 augusztusában az egykori ellenálló és deportált Michel de Boüard történészprofesszor, a Caeni Egyetem irodalmi tanszakának docense, a *L'Institut de France* tagja, a Második Világháború Történelmi Bizottságban a deportálás történetével foglalkozó kutatócsoport vezetője kijelentette, hogy végső soron „az akta rothadt”. Pontosításként elmondta, hogy a kérdéses aktát, a német koncentrációs rendszer történetét „a mesék és a makacsul ismételtetett, nevezetesen a számok területére vonatkozó pontatlanságok, összekeverések és általánosítások tömkelege rohasztotta meg”. A revizionisták kutatásaira utalva hozzátette, hogy „másrészt léteznek szigorúan logikus kritikai tanulmányok e túlzások képtelenségének bizonyítására” (*Quest-France*, 1986. augusztus 2-3., 6. old.).

Megjegyzés: Michel de Boüard hivatásos történész volt, sőt mi több, a deportálások történetének legnagyobb francia szaktekintélye, aki 1985-ig a szigorúan ortodox és hivatalos álláspontot védelmezte. Amikor azonban elolvasta Henri Roques revizionista Kurt Gerstein SS-tiszt állítólagos tanúvallomására vonatkozó disszertációját, megértette, hogy tévedett, hogy elmondta: ha addig személy szerint kezeskedett is a gázkamra létezéséért a mauthauseni táborban, tévesen tette ezt, mert hitt a szóbeszédnek. (1989-ben bekövetkezett korai halála egy kiemelkedő személyiségtől fosztotta meg a revizionista tábor, aki megígérte, hogy egy olyan művet tesz majd közzé, amelyben óvni fogja a történészeket a második világháború hivatalos történelmének hazugságaitól.)

13. 1988-ban Arno Mayer zsidó származású amerikai professzor, aki jelenkori európai történelmet oktat a *Princeton Egyetemen*, a „náci gázkamrákkal” kapcsolatban írta: „A gázkamrák tanulmányozására szolgáló források egyszerre ritkák és megbízhatatlanok” („Sources for the study of the gas chambers are at once rare and unreliable”) (*The „Final Solution” in History*, Pantheon Books, New York 1988, 362. old.).

Megjegyzés: A nagyközönség még manapság, 2006-ban is azt hiszi, hogy – amint azt a médiumok fáradhatatlanul sulykolják – a gázkamrák tanulmányozására számos és vitathatatlan forrás szolgál. A Sorbonne 1982-es tudományos tanácskozásán Mayer, akárcsak barátja, Vidal-Naquet, nem talált elég kemény szavakat a revizionisták működésének elítélése kapcsán. Nos hát, hat évvel később, ez az ultraortodox történész immár jelentős mértékben közelkerült a revizionista következtetésekhez. ►

► 14. 1989-ben *Philippe Burrin* svájci történész – noha bizonyítás nélkül, de – elvként feltételezve, hogy a náci gázkamrák és a zsidóirtás léteztek, megpróbálta meghatározni, hogy ki és mikor döntött az európai zsidók fizikai megsemmisítéséről, de ez neki sem sikerült jobban, mint „intencionalista” vagy „funkcionalista” szakértársainak (Hitler *et les juifs / Genese d'un génocide, Le Seuil*, Párizs 1989). Kénytelen volt megállapítani a bűntett nyomainak hiányát és megjegyezni azt, amit „az emberi nyom megszállott eltörlésének” nevez (9. old.). Sajnálkozik a „dokumentáció komoly hiányossága” miatt, és hozzáteszi: „Egyetlen olyan dokumentum sem maradt fenn, amely valamilyen Hitler által aláírt megsemmisítési parancsra vonatkoznék. (...) Minden valószínűség szerint a parancsot szóban adták ki. (...) A nyomok itt nemcsak kisszámúak és szórványosak, hanem nehezen interpretálhatóak is” (13. old.).

Megjegyzés: Íme egy újabb hivatásos történész, aki elismeri, hogy egyetlen dokumentumot sem tud előhozni a hivatalos elmélet támogatására. A nagyközönség azt képzei, hogy Hitler bűnének számosak és egyértelműek a nyomai, a történész azonban, aki megvizsgálta a vonatkozó dokumentációt, semmit sem talált, csupán ritkán előforduló látszólagos „nyomokat”, amelyeket csak feletébb nehezen tud értelmezni.

15. 1992-ben *Jehuda Bauer*, a jeruzsálemi Héber Egyetem tanára a zsidó nép kiirtásáról tartott egyik londoni nemzetközi konferencián kijelentette: „A közönség még napról-napra ismételteti azt az ostoba történetet (the silly story), hogy a zsidók kiirtásáról a Berlin melletti Wannseeben határoztak” (a Jewish Telegraphic Agency közleményét a *The Canadian Jewish News* 1992. január 30-i száma tette közzé).

Megjegyzés: Túl azon a tényen, hogy az 1942. január 20-án a berlini Wannseeben tartott gyűlés „jegyzőkönyvének” figyelmes elolvasása azt bizonyítja, hogy a németek „a zsidókérdés végleges területi (eine territoriale Endlösung) megoldását” fontolgatták, amely egy „zsidó újjászűletésbe” torkollott volna egy meghatározandó földrajzi területen, *Jehuda Bauer* igencsak megkésett kijelentése megerősíti, hogy a zsidók kiirtására vonatkozó elmélet e legfontosabb pontjának valójában semmi értéke sincs. A magunk részéről tegyük hozzá, hogy a zsidók kiirtását sem Wannseeben, sem máshol nem határozták el. A „haláltábor” kifejezés csak az amerikai háborús propaganda kitalálása, és példák bizonyítják, hogy a második világháború alatt akárcsak egyetlen zsidó meggyilkolása is a német hadsereg haditanácsa és kivégzőosztaga elé juttatta a tettet, akár katona volt, akár civil, akár az SS tagja volt, akár nem (az eltelt 60 év alatt egyetlen ortodox történész sem szolgált magyarázattal az efféle tényekre, amelyeket a védelem a nürnbergi bíróság előtt felfedett).

16. 1995 januárjában *Eric Conan* francia történész, *Henry Roussóval* együtt a *Vichy, un passé qui ne passe pas* (Gallimard, Párizs 2001) c. könyv szerzője azt írta, hogy végül is igazam volt, amikor a 70-es évek végén hitelesen bizonyítottam, hogy a turisták milliói által látogatott auschwitzi gázkamra totális hamisítvány. Az egyik nagy francia hetilapban nyilatkozó *Eric Conan* szerint „Ott minden hamisított. (...) A 70-es évek végén *Robert Faurisson* annál inkább is kihasználta ezeket a hamisításokat, mert a(z auschwitzi) múzeum illetékesei akkor nem voltak hajlandók elismerni, hogy hamisításról van szó”. Majd így folytatja: „Az olyan személyek mint *Theo Klein* inkább azt akarják, hogy hagyják a gázkamrát a jelen állapotában, de elmagyarázva a közönségnek az alakoskodást: 'A történelem olyan, amilyen, elég azt kimondani, még ha nem is egyszerű, és ne tegyünk mesterséges dolgot a mesterségeshez'”. *Eric Conan* ezután az auschwitzi múzeum igazgatóhelyettesének elképesztő szavait idézi, aki nem hajlandó elmagyarázni a közönségnek az alakoskodást. Ezt írja: „*Krystyna Oleksy* (...) nem hajlandó erre: 'Pillanatnyilag ebben az állapotban hagyjuk (a gázkamrának minősített helyiséget) és nem magyarázunk el semmit a látogatóknak. Ez túl bonyolult lenne. Később majd meglátjuk'” (*Eric Conan*, „*Auschwitz: la mémoire du mal*”, *L'Express*, 1995. január 19-25, 68. old.).

Megjegyzés: A lengyel illetékes szavai világosan jelzik: hazudtunk, hazudunk és újabb rendelkezésig továbbra is hazudni fogunk. 2005-ben megkérdeztem *Eric Conant*-ot, hogy vajon az auschwitzi múzeum vezetősége közzétett-

e egy cáfolatot vagy tiltakozott-e azon szavak miatt, amelyeket 10 évvel korábban *Oleksyn*ek tulajdonított. Azt válaszolta, hogy nem volt sem cáfolat, sem tiltakozás. 1996-ban ezt és az Auschwitz I. számú táborral kapcsolatos többi csalást is leleplezte két zsidó szerző, *Robert Jan van Pelt* és *Deborah Dwork* az egyik közös munkájukban (Auschwitz, 1270 to the Present, Yale University Press, 443. old.). Íme egy válogatás az általuk használt szavakból: „háború utáni zavarosság”, „hozzátételek”, „törlések”, „eltitkolás”, „újjáépítés”, „nagyreszt háború utáni újjáépítés” (363. old.), „újjáépített”, „bitorlás”, „újra előállított”, „a négy fedeles nyílás a tetőn, mintha az alattuk lévő gázkamrába Zyklon-B beöntésére szolgálnának, (a háború után) helyezték el” (364. old.), „hamisított”, „pontatlan”, „téves információ”, „nem megfelelő” (367. old.), „hamisítás” (369. old.). 2001-ben e Patyomkin-gázkamra hamisított jellegét abban a szöveggönyvben is elismerték, amelyet a *Jean-Marc Turine* és *Valérie Igounet* által szerkesztett *Le Négationnisme* című CD-romokhoz mellékeltek, és amelyekhez *Simone Veil* írt előszót (Radio-France – INA, Frémeaux et Associés, Vincennes).

17. 1996-ban *Jacques Baynac*, a baloldali és 1978 óta határozottan revizionistaellenes francia történész végül elismeri, hogy alaposan átgondolva a dolgot, nem voltak bizonyítékok a „náci gázkamrák” létezésére. Mint írja, csupán „a dokumentumok, nyomok vagy más anyagi bizonyítékok hiányát” lehet megállapítani (*Le Nouveau Quotidien de Lausanne*, 1996. szeptember 2., 16. old. és 1996. szeptember 3., 14. old.). Mindazonáltal azt mondja, hogy továbbra is hisz e mágikus gázkamrák létezésében.

Megjegyzés: Végeredményben *Baynac* azt mondja: „Nincsenek bizonyítékok, de én hiszek”, miközben egy revizionista azt gondolja: „Nincsenek bizonyítékok, tehát elutasítom, hogy higgyek, és az a kötelességem, hogy kételkedjem.”

18. *Valérie Igounet* a franciaországi holocaust-tagadás történetének szentelt és 2000-ben kiadott könyve (*Histoire du négationnisme en France*, Gallimard, Párizs) végén közzétett egy hosszú szöveget, amelynek a legvégén *Jean-Claude Pressac*, aki a revizionisták egyik legelszántabb ellenfele volt, valóságos fegyverletételt hajtott végre, amikor *Michel de Boüard* professzor kifejezését átveve kijelenti, hogy a koncentrációs rendszer aktája „rothadt”, mégpedig helyrehozhatatlanul. Az önmagának feltett kérdésre, hogy tudniillik „helyre lehet-e még állítani a dolgot”, azt válaszolja, hogy „ehhez már túl késő”, és hozzáteszi: „a táborrendszer jelenlegi bemutatási formája, amely eddig sikeresnek bizonyult, halálra van ítélve”. Elgondolását azzal fejezi be, hogy véleménye szerint mindaz, amit ily módon a túlságosan is valóságos szenvedések köré kieszeltek, „a történelem szemétkosarába” való (651-652. old.). 1993-1994-ben *Pressac*-ot, a francia zsidó *Serge Klarsfeld*nek és *Michael Berenbaum* amerikai rabbinak (a washingtoni Holocaust Múzeum tudományos igazgatójának) védencét világszerte rendkívüli kutatóként ünnepezték, aki az auschwitzi krematóriumokról írt könyvében (*Les Crématoires d'Auschwitz / La machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Párizs 1993) úgymond letaglózza a revizionizmus hidráját. Itt *Valérie Igounet* könyvében azután aláírja önnön kapitulációját.

Megjegyzés: A nagyközönséget tudatlanságban hagyják egy rendkívül fontos tény tekintetében. A gondviselés embere, akit az egész világsajtó olyan rendkívüli kutatónak állított be, aki végre felfedezte a náci gázkamrák létezésének tudományos bizonyítékát, végül beismerte tévedését. Néhány évvel később már egyetlen sajtóorgánium sem jelezte a halálát.

19. 2002-ben a már említett *R.J. van Pelt* közzétette *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial* (Indiana University Press) c. munkáját. Tudjuk, hogy *David Irving*, aki legfeljebb csak félig revizionista és elég rosszul ismeri a revizionista argumentációt, elvesztette azt a rágalmozási pert, amelyet óvatlanul *Deborah Lipstadt* amerikai zsidó egyetemi oktató ellen indított. *Irving* megpróbálta ügyetlenül alátámasztani azt – az egyébként tökéletesen helyes – tézist, hogy Auschwitzban nem létezett emberirtó gázkamra. Mindazonáltal egy lényeges pontot elkönyvelhetett magának, és ha *Charles Gray* bíró, majd utána más bírók bátrabbak let-

tek volna, ez a pont lehetővé tette volna számára, hogy megnyerje perét. Az érvelés négy szóban foglalható össze és én fogalmaztam meg 1994-ben: „No holes, no Holocaust” („nincsenek nyílások, nincs holocaust”). Lényege a következő: 1. Auschwitz a „holocaust” központja. 2. Auschwitz-Birkenau (másként: Auschwitz II.) nagy krematóriumai a hatalmas auschwitzi komplexum közepén vannak. 3. E krematóriumokban állítólag egy vagy több emberirtó gázkamra volt. 4. Ma e krematóriumok közül csupán egyetlen (a 3. számú) az, amely – noha romos állapotban van, de – lehetővé teszi annak a helyiségnek az átvizsgálását, amelyben az állítólagos emberirtó gázkamra működött. 5. Azt állítják nekünk, hogy a helyiségbe zsúfolt zsidók elpusztítása céljából egy SS-őr az említett gázkamra betontetején közlekedve Ciklon-B granulátumot öntött a mennyezetén elhelyezkedő négy nyíláson keresztül a helyiségbe. 6. Elég felnézünk a plafonra, hogy láthassuk: ezek a nyílások sohasem léteztek. 7. Tehát a bűnt nem lehetett elkövetni. A *David Irving* ellen tanúskodó *R.J. van Pelt* kinkeservesen igyekezett minderre magyarázatot adni, de ez végül sem neki, sem munkatársainak nem sikerült. Magának *Gray bírónak* is el kellett ismernie a „bizonyítéknak tekinthető nyílások nyilvánvaló hiányát”, ld. jegyzőkönyv 490. old.), és általánosabb megfogalmazásban is kénytelen volt kijelenteni, hogy „a korhú dokumentumok kevés egyértelmű bizonyítékot nyújtanak az olyan gázkamrák létezésére, amelyeket emberek meggyilkolására terveztek volna”, (ld. 489. old., többi részletet ld. 458-460., 466-467., 475-478. és 490-506. old.). A bíró még az ítélete szövegében is meglepetésének ad hangot: „**Be kell vallanom, hogy – vélhetően a legtöbb emberrel együtt – azt feltételeztem, hogy kényszerítő erejű bizonyíték szól amellett, hogy az auschwitzi gázkamrákban tömegesen végeztek ki zsidókat. Mindamellett ezt az előfeltevést félre kell tenni, amikor az ebben a perben érintett felek által előterjesztett bizonyítékokat értékeljük.**” 13.71. Itt most nyilvánvaló a vádaskodó történészek kudarca, és *David Irving*nek meg kellett volna nyernie perét annak a megállapításnak köszönhetően, amely egy vele ellenséges bírótól származott. Ti. annak folytán, hogy a korszak dokumentumai kétségkívül csak kevés olyan bizonyítéktényezőt szolgáltattak nekünk, amelyek világosak a náci gázkamrák, tehát a zsidók megsemmisítésére irányuló német politika tekintetében. Végül is nem ugyanezt állapította meg már számos másik zsidó történész is, kezdve *Léon Poliakov*val 1951-ben?

20. 2004-ben *Florent Brayard* francia történész megjelentette *La „solution finale” de la question juive. La technique, le temps et les catégories de la décision* (Fayard, Párizs) című könyvét. A következő évben a műről készült ismertetőben a következő három mondat olvasható: „**Tudjuk, hogy a Führer nem írta meg és nem írta alá a zsidók megsemmisítésének parancsát, és hogy a döntések – mert több is volt belőlük – Himmlerrel, talán Heydrich-hel és/vagy Göringgel folytatott titkos megbeszélések során születtek. Feltételezzük, hogy Hitler nem nyílt parancsot adott, hanem inkább hozzájárulását adta a beszélgetőpartnerei által megfogalmazott kérésekhez vagy tervekhez. Talán még meg sem fogalmazott ilyen parancsot, hanem a hallgatás csöndjével vagy egy fejbólintással értette meg magát**” (*Yves Ternon, Revue d'histoire de la Shoah*, 2005. július-december, 537. old.).

Megjegyzés: Ezek a mondatok csaknem minden szavukkal azt mutatják, hogy szerzőjük kalandos spekulációkra hagyatkozik. Amikor a legcsekélyebb kétely nélkül azt meri állítani, hogy Hitler talán „beleegyezésnek tekinthető hallgatásával vagy egy fejbólintással” értette meg magát, nem tesz mást, mint hogy átveszi a „nod” (a Führer fejbólintása) elméletet, amelyet *Christopher Browning* professzor fogalmazott meg a (második) torontói *Zündel-per*ben 1988-ban. Egyetlen revizionistaellenes meggyőződésű egyetemi oktató sem mutatkozott szánalmasabbnak és együgyűbbnek, mint ez a sábesz goj. Annál inkább igaz, hogy a revizionista győzelmektől megsemmisített hivatalos tézis végül is elvesztette minden tudományos tartalmát.

Folytatjuk
(Ford.: *Hep Titusz*)

A FELVIDÉKI MAGYARSÁG KÁLVÁRIÁJA

A szlovák parlament nagy többséggel határozatot fogadott el, amely szentesítette a magyarok második világháborút követő kitelepítését, deportálását elrendelő Benes-dekrétumok érvényességét. Érdekes feladat a történelem kutatói számára annak felderítése, hogy vajon volt-e Masaryk és Benes mesterkedésének valami erkölcsi motívuma, volt-e valami közép-európai koncepció ezekben az emberekben, volt-e valami európai jövőt alakító értelmes elképzelésük?

Minél több okmány és adat kerül a növekvő történelmi ismeretek során napfényre, annál inkább igazolódik, hogy Masaryk és Benes – amint vérbeli kalandrokhoz illik – kíméletlenül, gátlástalanul, erkölcsstelenül, kizárólag egyéni érvényesüléstől hajtvá cselekedtek. Az általuk kezdeményezett szellemiségűl vezetettve a második világháború végén Csehszlovákia szörnyű mértékben vétkezett a közép-európai népek ellen.

Robert Ingram „After Hitler Stalin” c. művében arra utal, hogy az USA és Nagy-Britannia 1942-43-ban egyetértettek abban, hogy a Duna-medence gazdasági egységét helyre kell állítani a második világháború után. A szétdarabolt országokká föderatív módon való újraegyesítése kedves tervnek számított a Fehér Házban és Londonban. Benes felismerte a dolgok számára kedvezőtlen alakulását, s így arra törekedett, hogy az angolszász hatalmaktól nyilatkozatot csikarjon ki Csehszlovákia határainak szavatolása érdekében. De minden, amit el tudott érni, Eden egyik nyilatkozata volt, amely szerint az angol kormány nem érzi kötve magát a müncheni egyezményhez. Ez igazolása volt Nagy-Britannia „szabad kéz politikájának”.

Ekkor fordul Benes teljes hévvel a Szovjetunió felé, hogy immár bolszevista segítséggel tákolja össze újra a szerencsétlen emlékű Csehszlovákiát. Első dolga volt, hogy „tájékoztassa” a szovjetet az angolszászok föderatív terveinek részleteiről, amelyek természetesen védelmi jellegűek is voltak a szovjetorosz imperializmussal szemben, amelyről Benes, mint olyan „Közép-európa-szakértő”, aki bírta bizonyos angolszász körök bizalmát, sokat tudott.

1943. december 13-án írják alá a „kölcsonös segítségnyújtási szerződést” Csehszlovákia és a Szovjetunió között. A szerződés segítségével a bolszevizmus megvetette lábát Közép-Európa szívében, semmissé téve az angolszászok föderatív terveit a Duna völgyében. A moszkvai orosz-cseh szerződés a nyugati világ elárulásának az okmánya: magán viseli a szudétanémetek ellen elkövetett borzalmas gyilkosságok és a többi kegyetlenkedés bélyegét, de felelős a felvidéki magyarság embertelen deportálásáért, kirablásáért és legyilkolásáért is, és szintén Benes eszeveszett politikájának gyümölcse Kárpátja Oroszországhoz való csatolása és a ruszin nép kiirtása.

Eduárd Benes, a „csehszlovák” műállam egyik megalapítója már 1943-ban, két évvel a hírhedt „kassai program” terrorhulláma előtt elérkezettnek vélte az időt, hogy a kisanant belügyi politikájának sokáig titkolt álláspontjáról nyílt és kihívó vallomást tegyen: „Kisebbségi (nemzetiségi) jog nem kell, nem lesz, s ha a kisebbség nem hajlandó elfogadni a többség kultúráját, szabadságában áll saját nemzetének lakóterületére visszavonulni. Ez egyébként oly elv, amit a második világháború után nemcsak a szlovákokra kell alkalmazni, hanem minden nemzeti

kisebbségre: olyan németekre, magyarokra, románokra és olaszokra, akik szláv területen élnek.” A szlávok területének minősített, egyszerűen elrabolt európai tájakon később ez a benesi parancs érvényesült, a tömeges kivégzésekben, kiutasításokban és deportálásokban. A kitelepítés és jogfosztás gondolatát 1943-ban Tiso Szlovákia elnöke és Mach, a Hlinka Gárda partizánvezére is felvetette, kérve a németek hozzájárulását a csehek kitelepítéséhez Szlovákiából, a zsidók deportálását, a cigányok összeírását és a magyarok jogfosztását, illetve a Felvidékről való kiüldözését. (Ld. a Pozsonyban megjelenő „Gárdista” c. lap 1943. ápr. 19-i számát!)

Amikor 1944 őszén a Vörös Hadsereg elérte Szlovákia keleti határát, akkor a hadsziéntér közelében már hetek óta ún. Szlovák Nemzeti Tanácsok alakultak, követelve a magyar birtokok elkobzását. Nagymihályban a Tanács kimondta: „A szlovák földnek, amelyet szlovák őseink szereztek, szlovák utódok kezébe kell kerülnie! Nem maradhat ezen a földön egyetlen magyar birtokos, egyetlen áruló sem. A magyarok földjét kártérítés nélkül sajátítjuk ki.”

Ebben a szláv szellemben, ilyen „reformok” bevezetésével kezdődött az őslakos felvidéki magyarok háború utáni sorsának kálváriája!

„A Szlovák Nemzeti Tanács 1945. május 15-én keltezett dekrétumával törvénytelennek nyilvánított minden olyan politikai, kulturális és gazdasági tevékenységet, amelynek bármi kapcsolata volt az első bécsi döntés után hivatalba lépő magyar kormányzattal. 1945 és 1949 között – olvasható Sirchich László: A Felvidék az ezeréves magyar államtanban c. történelmi tanulmányában – e címen legalább negyvenezer magyart, főként parasztokat és ipari munkásokat ítélték el a csehszlovák népbíróságok. Ugyancsak a Szlovák Nemzeti Tanács 1945. április 7-én kelt 26/1945 számú rendeletével betiltotta a magyar községekben létrehozott nemzeti bizottságokat. Helyükre központilag kinevezett nem magyar nemzetiségű, tehát már betelepített személyekből álló „igazolós bizottságokat” állított fel. A „Kassai program” szellemében fogant jogfosztó rendeletek végeláthatatlan sorából a továbbiakban kiemelendő a magyar nemzetiségű polgárok választójogának megvonását elrendelő, 1946. december 10-én keltezett dekrétum.”

Az erőszakos deportálás 1946 novemberében kezdődött meg. Katonai egységeket és csendőrséget vetettek be a deportálás zökkenésmentes lebonyolítására.

Sirchich László szavaival élve a mindenkitől elhagyott felvidéki magyarság mérhetetlen szenvedései a magyar Sionban találnak testvéri együttérzésre. Egyedül szóval meg Mindszenty József, a megcsonkított maradék ország bíboros hercegprímása: „Megszíjazott, idegileg felőrölt magyarokat dobálnak a Csallóközben marhavagonokba. A szenvedő nyáj előtt álljunk meg tisztelettel...” A „tárgyilagosságot” a nép és nemzetárulás határáig gyakorló „koalíciós kormány” felé pedig ez volt az üzenete: „A szenvedő magyarságra gondolva, legyetek rendületlenül magyarok, magyarságtokból ne engedjétek, mert valahányszor magyar alkudozik a magyarság körül, abból csak Csallóköz lehet. Amikor ti otthont kaptok, akkor verik ki a Csallóközből útszéli baromként a magyarokat.” A püspökkari körlevél pedig így hangzott: „A felvidéki magyarságról nélkülül határozottak és odadobták egy őrjöngésig foko-

zott, innét is sikerrel, magyar nemzetköziséggel növesztett sovinizmusnak, amely deportálással, öt-hat internálótábornak telezsűföldésével felelt az itteni optimizmusra.”

Fábry Zoltán felvidéki író jegyezte fel, hogy már 1945 őszén a kassai házak falán plakátok jelentek meg ezzel a szöveggel: „Ha barbárt akarsz látni, nézz a magyarra!”. Tény, hogy 1924-ben a csehszlovák pozsonyi minisztérium elrendelte a „barbár” Tiszán inneni református egyházkerület által először 1752-ben, majd 1824-ben kiadott tót nyelvű zsoltárkönyv új, negyedik kiadásának forgalomból való kivonását, azon a címen, hogy ez a könyv a Magyarországgal való összeköttetés és érzelmi kapcsolat jele, s ezért használata államellenes cselekedet.

A felvidéki magyarság sorsa: kiutasítás, lakosságcsere, visszaszlovákizálás és deportálás lett. A Kassai Kormányprogram kihirdetése utáni hónapokban mintegy harmincezer magyart ítélték el és utasítottak ki, mint háborús bűnöst. 1947 áprilisáig a Magyar Áttelepítési Kormánybizottság egy jelentése alapján 47083-ban állapítja meg az elüldözött magyarok számát. „Eredményeinket összegezve meg kell állapítanunk, hogy 1938-tól közel 300 ezren kényszerültek lakóhelyük elhagyására – olvasható Stark Tamás: Magyarország Második Világháborús Embervesztése c. tanulmányában – sokszor kétszer, háromszor is elszenveték a meneküléssel, kiutasítással együtt járó tortúrát.”

A Szlovák Kommunista Párt 1945. március 1-én, Kassán megjelent kiáltványának egyik fejezetében a szlovák nemzetzen „elkövetett magyar bűnök” jóvátételéről tesz említést. „A magyarok az elmúlt hat esztendő alatt újabb gaztetteket és bűnöket követtek el a szlovák nemzet ellen. Éppen ezért a Szlovák Kommunista Párt a következőkben határozza meg álláspontját a szlovák területen élő magyarokkal kapcsolatban:

– Mindazok a magyarok, akik elősegítették vagy üdvözölték Szlovákia déli részeinek megszállását, továbbá mindazok, akik bűnt követtek el a szlovák nemzet ellen, bíróság elé kerülnek. Úgy kell őket elítélni és megbüntetni, mint a szlovák nemzet, a szlávok és a demokrácia ellenségeit, a Szlovák Kommunista Párt éppen ezért ünnepélyesen kijelenti: Szlovákia déli vidékeit, amelyeket a múltban vagy az elmúlt hat év alatt erőszakosan megmagyarosítottak, tervszerűen és fokozatosan el kell szlovákosítani. Szlovákia földje oszthatatlan.”

Frázis, demagógia és gyűlöletszítás a szlovák kommunisták érvelése. Szlovákok földje volt-e valaha is Csallóköz, Ipolyhág, Kassa, Abaúj-Torna vármegye, Aranyosmarót, Rimaszombat... Az újabb kori történelmi kutatások és ásatások bizonyítják, hogy a Felvidéken Árpádék bejövetele előtt avarok (előmagyarok) és vágvölgyi székehek éltek. Az „őslakos” tótok egy része elszlávósodott avar.

Benes kitelepítési politikájára vonatkozó felfedezéseit Vojtech Mastny cseh származású amerikai történész kutató négy dokumentumban tette közzé angol fordításban. Ezek az úgynevezett Smutny dokumentumok. (Ld. Jahrbücher für Geschichte Osteuropas c. Münchenben megjelenő tudományos közlönyben, 1972)

Jaromir Smutny az emigrációban Benes kabinetirodájának főnöke volt. A Smutny-memorandumok magyar vonatkozású részeit Benes magyargyűlöletének ékes bizonyítékai. A hozzáfűzött kommentár viszont Mastny professzor magyarok iránti rokon-

szenvének bizonyítéka. Bírálataiban Benes németgyűlöletét még megbocsáthatónak találja, magyargyűlöletéről másképp vélekedik: „Sokkal nehezebb igazolást találni Benes azon erőfeszítéseire, amelyekkel a vonakodó oroszok támogatását a magyar kisebbség kiűzéséhez megnyerte. És egyenesen botrányos az a követelése, hogy Magyarországot ne a nyugati szövetségesek szállják meg, hanem a Vörös Hadsereg, kizárólag abból az okból, hogy a gyűlölt szomszédot a kellő brutalitással össze lehessen zúzni.”

A Smutny-memorandumokból az is kiderül, hogy Benes Moszkvában nemcsak a felvidéki magyarok kitelepítésének ügyében fáradozott, de szovjet támogatásért kilincselte a magyarok ellen a románok érdekében az erdélyi kérdésben is.

Az, hogy a Magyarország testén osztozkodó államoknak rossz a lelkiismeretük, abból is látszik, hogy a szlovákok miként viselkednek a felvidéki magyarsággal. Rögeszmeszerűen állandóan tanújelét adják annak, hogy minden áron ragaszkodnak nem remélt zsákmányukhoz, amit egyébként nem saját győzelmüknek köszönhetnek. A gyöngye és fegyvertelen felvidéki magyarságnak pusztja joga is megijeszti őket, ezért vannak iránta állandó gyanakvással és a Benes-dekrétumok szellemében ádáz gyűlölettel eltelve.

„Lehet a mi 'nemzeti értelmiségünk' bármilyen beállítottságú – lutheránus, katolikus, fasiszta vagy kommunista, akadémikus vagy maticás, konzervatív vagy liberális – írja Miroslav Kusy Gabriel Viktor „1848-49 Legendája a szlovák történetírásban” c. könyve utószavában – többnyire elhomályosul a látása, elhagyja józan ítélőképessége, mihelyt általában a 'szlovákkérdéssel' és különösképpen a szlovák történelemmel foglalkozik.”

Magyarországtól immár másodszor elrabolt ősi Felvidékünkön élő és kisebbségbe kényszerült őslakos magyarság a fellángolt tót sovinizta gyűlölet szorítása következtében a megsemmisülés halálos veszedelmébe sodródott. A hírhedt Benes-dekrétumok következtében a deportálások 393 községet érintettek, a galántai, párkányi, lévai, érsekújvári és zselizi járásokban. Zvara J. szlovák történész szerint a kitelepítettekkel úgy bántak, mint a „háborús bűnösökkel”. Letter József szlovák kommunista vezér, aki később a Szabad Európa Bizottság zsoldjában álló Szabad Csehszlovák Tanács alelnöke lett, annak idején a „kassai program” leghűségesebb végrehajtója volt, és – mint a hivatalos cseh statisztika mondja – kétszáz ezer magyart üldözött ki ősi földjéről és áttelepített pl. a Szudétaföldre, mégpedig azzal az átlátszó célzattal, hogy ilyen formán Szlovákia néprajzi határait egyszerűen áthelyezzék a politikai határookra.

Mindezektől a szlovák törekvésektől és irányzatoktól függetlenül és mindezek ellenére a „háborús bűnösnek” kikiáltott felvidéki magyarság ma is él, és számtalan vonatkozásban megvallja és rendületlen hűséggel őrzi népi-nemzeti hagyományait, Sirchich Lászlót, a száműzetésben alakult Csehszlovákiai Magyarok Nemzeti Bizottmányának elnökét idézve: „A felvidéki őslakos magyarság szellemisége a Kárpát-táji népek egymásra utaltsága felismerésének jegyében egyszer majd újjászülető Duna-Európa jó kovásza lesz!”

„Háborús bűnösként” megbélyegezve a felvidéki magyarság ember maradt az embertelenségben.

Major Tibor

Aleksander Wat lengyel értelmiségi volt, akit Sztálin a második világháború kitörését követően bebörtönöztetett. Figyelemre méltó emlékirata Szolzenyicín művéhez hasonlítható. Ebben az emlékiratban a kijevi börtönben töltött idejére emlékezik, ahol a latrina falán levő írás szolgáltatta az egyedüli igazságot a szovjet hazugságok által elferdített világban. Wat megvizsgál egy ilyen grafittit, amely így hangzik: „**Átok bárkire, aki kitalálta az 'átnevelő munkatábor' elnevezést.**”

„Átok bárkire, aki kitalálta az ... elnevezést” – ez a harag az elnevezéssel, a szavak jelentésével, a szemantikával kapcsolatos. A szabadság hiányát, a zsarnokságot, a visszaélést és az éhezést stb. könnyebb elviselni, ha nem kell ezeket szabadságnak, igazságosságnak és a nép javának nevezni. A tömeggyilkosságok nem jelentenek kivételt a történelemben; a kegyetlenség az emberi természet és a társadalom velejárója. De egy új, harmadik dimenzió adódott mindehhez, ami mélyebben és kifinomultabban volt elnyomó: egy hatalmas vállalkozás a nyelv eltorzítására. Jelentsen ez csupán hazugságokat és képmutatást s akkor nincs igazán új a nap alatt. A hazugság az emberi természet velejárója, és minden uralom képmutató. A hatalmon levők hazugsága, képmutatása forradalom okozójává válhat.

Aleksander Wat:

IGAZSÁG A WC FALÁN

A szóban forgó esetben azonban minden lehetséges forradalmat csírájában és mindenki számára elfojtottak. A hazugság betegség, a nyelv betegsége. A nyelv természetes funkciója az igazság (vagy igazságok) megállapítása. A hazugságok, éppen részleges és időleges természetük miatt, lelepleződnek, amikor a nyelv igazságra törekvésével szembeülnek. De itt a rendőrség a leleplezés minden eszközét tartósan elkobozta. A szavak és a dolgok (illetve tények) közötti szokásos (sőt, logikus, természetes) összefüggéseket elvették az egyes embertől, kisajátították mindenütt. Ezek az összefüggések „állami tulajdonba” mentek át, mégpedig egyszer s mindenkorra, ezért az új helyzetben minden szó bármit jelenthetett, ami megfelelt a minden szót, fogalmi jelentést, dolgot és lelket bitorlók szeszélyének. Minél silányabb a tett, annál ekesebben szól a neve. De ha ezt az eljárást csupán egyszerűen használták volna a bűnös eszközök és a nemtelen célok leleplezésére – ez is elég gyakran előfordult a történelemben, a háborúk, zsarnokságok és hódítások történetében;

Tacitus tudott mindezekről – ez sem lett volna teljesen új. A jelen esetben azonban az ékesszóló szavak egész sora és a vele ellentétes iszonyú valóság az egyes ember számára kényszerítő módon kerül egymás mellé. Kérkedő módon, sátáni alaposággal és állhatatossággal, az egyes embert pedig kivégzéssel fenyegetik, ha nem hisz a szavaknak. Ilyen módon kényszerítik arra, hogy teljesen elhiggye, hogy a szavak és a tények azonosak egymással. Ilyen dolgokat elővételeztek és megkíséreltek már a történelem korábbi sötét óráiban is, de ez volt az első alkalom, hogy a „lelkek átkovácsolását” a rendőrség óriási méretekben, nagy sebességgel és kéréletlen logikával valószínűsítette meg. Éhhalálra ítélte, kolhozokba kényszerített parasztokat tereltek össze filmezésre, és a filmekben az asztalok roskadoztak az élelem súlya alatt. A halálos fenyegetéssel kényszerített parasztoznak el kellett hinniük, hogy ezek a bankettek a tipikusak, az igaziak és nem az ő nyomorult szegénységük, az ő kolhozaik. Lelkes fiatalok énekeltek elragadtatva:

„Nem ismerek más országot, Ahol egy ember ilyen szabadon lélegezhetne.”

S közben az apjuk elpusztult a táborokban. De a lelkek számára, amelyek még nem voltak „átkovácsolva”, semmi sem volt olyan gyűlöletes, mint a nyelv teljes megromlása. Ez hajította őket a tanácstalanságba. Ez fojtogatta őket, mint egy lidércnyomás, mint egy nyakuk köré vetett hurok.

Amikor szabadlábom voltam Oroszországban, amelyet annyira „pacifikáltak”, hogy olyan volt, mint egy temető, láttam öreg embereket, akik az életüket kockáztatták azért, hogy hangos szóval kimondják – még ha csupán egyetlen egyszer is –, hogy a rabszolgaság valójában rabszolgaság és nem szabadság. És ez általános jelenség volt a háború utáni Lengyelországban, még a legsötétebb években is. Egyike voltam ennek a nagyszámú embernek és drágán megfizettem érte.

Ez a magyarázata annak, hogy a börtönlatrínákban volt olvasható a nyilvánvaló emberi igazság Sztálin Oroszországról – ott, és csak ott.

Aleksander Wat,
My Century, 357-358. o.
(Ford.: Tudós-Takács János)

Tudós-Takács János:

A FRANCIA FORRADALOM ÉS A II. Vatikáni Zsinat

A francia forradalom hármasszámú eszméje, a szabadság–egyenlőség–testvériség látszatra teljes összhangban van a keresztény eszmékkel. Azonban, ha megfontoljuk, hogy pontosan mit értenek a francia forradalom hívei ezeken a fogalmakon, világossá válik, hogy a kereszténységgel összeegyeztethetetlen eszmék rejlenek a szépen hangzó szavak mögött.

Szabadságon ugyanis az erkölcsi törvényektől, Isten törvényeitől való szabadságot értenek, olyan szabadságot, amely polgárjogot ad a bűnnek és a tévedésnek is. Márpedig szabadon bűnözni és élvezni a tévedés szabadságát, nem tökéletességet, hanem tökéletlenséget jelent. Aki a szakadék szélén lévő korlátot terhesnek érzi, és helyette az élet veszélyeztetésével járó „szabadságot” választja, nyilván nem pozitív értéket választ.

Azt, hogy mennyire ezt értik szabadságon a francia forradalom szellemi örökösei, jól mutatja az a tény, hogy a francia forradalomra és a felvilágosításra hivatkozva „az egyház és az állam szétválasztása” mellett kardoskodnak, amin azt értik, hogy „az egyház”, vagyis a keresztény erkölcs törvényei ne legyenek egyszersmind állami törvények is, az államot (és az állampolgárokat) ne kössék Isten törvényei. Így a „szabadság” magában foglalja a válást, az abortuszt, az eutanáziát, a mesterséges megtermékenyítést és a homoszexualitás szabadságát (sőt Hollandiában bizonyos kábítószerrel élvezésének szabadságát is).

Nagyon kereszténynek tűnik az „egyenlőség” eszménye is. Ezzel szemben tény, hogy Isten nem teremtette egyenlőknek az embereket: vannak férfiak és nők, tehetségesebb és kevésbé tehetséges emberek (és a tehetséges emberek között is számos különbség van a hajlamok szempontjából); vannak makkegészségesek, és vannak olyanok is, akik örököltöttségben szenvednek. Ezenkívül az ember természeténél fogva társas lény, a társadalomba való szerveződés nyilvánvalóan Isten akaratára. Márpedig a társadalom létének szükséges követelménye, hogy legyenek vezetők és vezetettek – és ez megint egyenlőtlenséget jelent. Ez utóbbinak tagadása anarchiát eredményez, a férfiak és a nők szerepkörében mutatkozó különbözőségek el nem ismerése s így a fe-

minizmus torz eszméje ugyanúgy káros hatású, miként a vagyoni különbségek mesterséges megszüntetése is gyászos következményekre vezetett, amint ezt mindnyájan meg tapasztalhattuk a bolsevizmus évtizedei alatt.

A szabadság és egyenlőség abszolutizálásának téves voltát jól szemlélteti, hogy a szabadság túlhajtása egyenlőtlenséget, az egyenlőség túlhajtása pedig a szabadság teljes hiányát eredményezi: a liberalizmus szabadságának gyümölcse kevesek hatalmas vagyona és a tömegek nyomora; a bolsevizmus egyenlősége pedig csak a legembertelenebb zsarnoksággal volt megvalósítható.

Természetesen van keresztény módon értelmezhető szabadság és „egyenlőség” is: Isten szabad akarattal teremtette az embert, és az embernek szabadon kell igent mondania Isten akaratára. Ugyanakkor a közjó megköveteli, hogy az állam megfelelően szankcionálja az erkölcsi törvények megsértését, és ennek megfelelően korlátozza az ember szabadságát. Az is természetes, hogy az alapvető emberi jogok (például az élethez, az emberi méltósághoz, a szabad vallásgyakorlathoz való jogok) mindenkinek kijutnak, és a törvény előtti egyenlőség minden jogállam alapvető követelménye. De az így felfogott „egyenlőség” nem jelenthet semmiképpen sem egyformaságot, uniformizálást, és nem jelentheti a vezetők és vezetettek közötti különbség tagadását!

A legmegtevesztőbb jelszava a francia forradalomnak mindamelllett a testvériség volt. Ez látszik a legkeresztényibbnek, pedig liberális-bolsevista értelmezésben semmi köze sincs a kereszténységhez. A felebaráti szeretet parancsa ugyanis nem azt jelenti, hogy mindenkit egyenlő mértékben kell szeretni (ez pszichológiailag is lehetetlen lenne). A szeretetnek – keresztény értelmezés szerint – meghatározott rendje van: jobban kell szeretnünk a hozzánk közelállókat, mint a távolabbiakat: jobban kell szeretni a házasársat, mint a gyermekeket, a gyermekeket jobban, mint a szülőket, a szülőket jobban, mint a vér szerinti testvéreket, a vérrokonokat jobban, mint a nem-vérrokonokat és a saját nemzetünkhöz tartozókat jobban, mint a más nemzetek tagjait (természetesen itt nem érzelmi sorrendről van szó, ami közvetlenül nem áll hatalmunkban, hanem a szeretet

lényegét képező jóakarás fokáról). A felebaráti szeretet minimum kettőt követel meg: a magán jellegű bosszú kizárását és azt, hogy senkit se hagyjunk ki szándékosan a minden embertársunkért mondott imáinkból. Nem lehet tehát mindenki testvérünk és barátunk, noha minden ember a felebarátunk.

A francia forradalom téves eszméje a II. Vatikáni Zsinat után behatolt a katolikus egyházba is. Erre az adott alkalmat, hogy a vallásszabadságról szóló „Dignitatis Humanae” kezdetű nyilatkozat, az ökumenizmussal foglalkozó „Unitatis Reintegratio” kezdetű dekrétum és a püspöki kollegialitást megfogalmazó „Lumen Gentium” kezdetű konstitúció szövege nem egyértelmű, és így a vallásszabadságot, az ökumenizmussal kapcsolatban emlegetett „igazságok hierarchiája” fogalmat és a kollegialitást bizonyos teológusok (akik szeretik magukat „progressistáknak” nevezni) a katolikus egyház tanításától eltérő módon értelmezik, és – a liberális média óriási támogatásával – azt a látszatot keltik, mintha az ő értelmezésük a zsinat tanítása lenne.

A vallásszabadságról szóló nyilatkozat szerint az emberi személy méltósága megköveteli, hogy vallási kérdésekben senki se legyen köteles saját lelkiismerete ellen cselekedni. E szabadságnak egyetlen korlátja, hogy a cselekedetben megnyilvánuló vallási felfogás ne irányuljon a közjó ellen.

A zsinat szövegéből az világosan következik, hogy fizikai és lelki kényszerrel nem szabad alkalmazni annak érdekében, hogy valaki a vallási felfogását megváltoztassa vagy valamilyen vallási tanítást elfogadjon. Ez nyilvánvaló igazság, hiszen az ember értelmének és akaratának teljes szabadságban kell hódolnia a kinyilatkoztató Isten tekintélye előtt. De a zsinati szöveg nem mondja ki világosan, hogy bár az ember külsőleg nem kényszeríthető a hitre, ám erkölcsileg köteles igaznak elfogadni mindazt, amiről felismeri, hogy Istentől kinyilatkoztató tanítás. Nincs az ember kényére-kedvére bízva, hogy milyen vallást kövessen, hanem azt tartozik követni, amelynek vallási rendszerét Isten kinyilatkoztatta. Az sincs benne a zsinati szövegben, hogy a lelkiismeretet nem szabad teljesen szubjektív értelemben felfogni, tehát mindenki köteles a saját lelkiismeretét nevelni, vagyis lehetőségei-

hez képest mindenkinek objektív forrásokból kell tájékozódnia arról, hogy melyik az Istentől kinyilatkoztatott vallás. Az egyház kötelessége az emberek felvilágosítása az igaz vallásról. Erről a kötelességről nem mondhat le. *Aki jóhiszeműen más vallás követője, üdvözülhet ugyan, de nem a téves vallás, hanem a jóhiszemű lelkiismereti döntés által.* Nem igaz tehát, hogy mindegy, milyen vallást követ valaki: a vallásszabadság nem jelenthet vallási közömbösséget, vallási indifferenciát.

Az ökumenizmusról szóló dekrétum szerint az igazságoknak hierarchiájuk van: vannak olyan igazságok, amelyek a keresztény hit alapját közvetlenül érintik (és a más vallású emberekkel folytatott párbeszéd során ezeket kell hangsúlyozni), és vannak a keresztény hit alapjaival csak közvetve összefüggő igazságok. – Ez ismét kétértelmű megfogalmazás. Az ugyan kétségtelen, hogy pl. a Szentháromság dogmájához közelebb áll a megtestesülés igazsága, mint az a kérdés, hogy hány szentség van, de mint igazság, min-

den igazság egyenlő értékű. Értelmetlen lenne „igazabb” és „kevésbé igaz” igazságról beszélni. Azt sem mondhatjuk, hogy a hittel kapcsolatban vannak „lényeges” és „kevésbé lényeges” igazságok, mert amit Isten kinyilatkoztatott, azt nincs jogunk „kevésbé fontosnak” nyilvánítani! – Az „igazságok hierarchiája” kifejezést a progresszisták arra használják, hogy „párbeszéd” címén kompromisszumot kötve, megalkudva feladhassanak akár dogmatikai igazságokat is. Pedig a párbeszéd nem egyenlő a kompromisszummal: az igazi párbeszédben kell tudni igent is, nemet is mondani. Az Úr Jézus párbeszédet folytatott a Sátánnal és háromszor mondott nemet.

A „Lumen Gentium” szerint a püspököknek a pápával egyesült kollégiuma képviseli az egyházban a legfőbb hatalmat. Ez tanbelileg nem mond ugyan ellent a pápa legfőbb hatalmának, de nem fejezi ki egyértelműen, hogy mi a pápai és püspöki hatalom egymáshoz való viszonya, ezért a progresszisták ezt az egyház decentralizálására akarják fel-

használni, a pápa hatalmát akarják korlátozni.

A progresszista értelmezéssel tehát a francia forradalom eszméi behatoltak az egyházba. A francia forradalom szabadságeszméje a gyökere az olyan értelemben felfogott vallásszabadságnak, amely polgárjogot ad a tévedésre is; a forradalom egyenlőségeszméje a kollegialitás pápai hatalmat korlátozó értelmezésének, a testvériségeszméje pedig az olyan ökumenizmus-interpretációnak a gyökere, amely minden vallást egyenlő értékűnek tekint.

Legfontosabb feladatunk az, hogy továbbra is hívó keresztények maradjunk. Óvakodnunk kell a hamis profétáktól! A progresszisták „báránybőrbe bújt farkasok”, mert ortodoxnak tűnő szavaik mögött eretnek értelem rejtőzik. Mindamelllett gyümölcsseikről (a vallási relativizmusról, a buzgócsökkenéséről, a szekták terjedéséről, az erkölcsi lazaságról) felismerhetjük őket. A jelenlegi teológiai válság idején is reményünk biztos alapja Krisztusnak az egyházra vonatkozó ígérete: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta.” (Mt 16,18)

A NÜRNBERGI PER KÉPTELENSÉGEI

Már egy komoly történész sem fogadja el azt a sok állítást, amit Nürnbergben iratokkal „támasztottak alá”. Számos „atrocitást” egyszerűen elfelejtettek. Ezek az állítások semmi egyebek, mint a szövetségesek háború alatti propagandájának és háború utáni hisztériájának termékei. Az idézetek a Nemzetközi Katonai Törvényszék (IMT) különböző köteteiből lettek válogatva.

„Általános gyakorlat volt a bőr eltávolítása a halott foglyokról. Számos alkalommal megparancsolták nekem, hogy ezt tegyem. Dr. Rascher és Dr. Wolter különösen igényt tartott az emberek hátáról és melléről származó bőrről. A bőrt vegyileg kezelték, majd kitették a napfényre száradni. Azután különböző méretű darabokra vágták, annak megfelelően, hogy nyereg, lovaglónadrág, kesztyű, házi papucs vagy női kiegészítő készült belőle.”

IMT V – 171. o.

„**Mr. JACKSON ÜGYÉSZ:** Nos, bizonyos információval rendelkezem egy kísérletről, amelyet Auschwitzhoz közel folytattak le, és azt szeretném kérdezni Öntől [Albert Speer-től], hogy hallott-e, ill. tudott-e erről. A kísérlet célja az volt, hogy olyan gyors és tökéletes módszert találjanak az emberek megsemmisítésére, amely mentes az agyonlövésről, elgázosításról és a szokásos módon végzett elégetéssel együtt járó idővesztésről és problémákról. Értesüléseim szerint ebben volt a kísérlet lényege. Átmenetileg egy kis falut létesítettek, időleges struktúrákkal, majd megközelítőleg 20 000 zsidót helyeztek el benne. Ennek az újonnan felfedezett megsemmisítési eszköznek a segítségével ezt a 20 000 embert szinte azonnal megölték, mégpedig oly módon, hogy mindennek nem maradt semmi nyoma.”

„A második épület [Treblinkában] három kamrából és egy kazánházból áll. A kazánokban keletkezett gőzt csöveken keresztül vezették a kamrákhoz. A kamrákban terrakotta padlók vannak, amelyek nagyon csúszósá válnak, amikor átmedvednek... Minden áldozatnak le kellett vetnie a ruháját és cipőjét. Ezeket később összegyűjtötték, majd minden áldozatot, elsőként a nőket és gyermekeket, betuszkolták a halottas kamrákba. Azokat, akik túl lassan vagy túl gyengén mozogtak, puskatussal csapkodva és ütelve nögették gyorsabb mozgásra... Sokan megcsúszva elesnek, miközben az utánuk következő áldozatok előreözönltek és rájuk estek. A kisgyermeket egyszerűen bedobták a kamrákba. Miután színiültig megteltek a kamrák, hermetikusan lezárták az ajtókat és a gőzt beengedték. Néhány perc múlva minden véget ért.”

IMT XVI – 529. o.

„**BALACHOWSKY:** Láttam, hogy SS-katonák jönnek ki a 2. patológiai blokkból [Buchenwaldban]. Cserzett bőrt vittek a hónap alatt. Bajtársaimtól tudom, hogy azok, akik a 2. patológiai blokkban dolgoztak, a bőrökre vonatkozó rendelkezések nyomán cserzett bőrt ajándékoztak bizo-

nyos öröknek és látogatóknak, akik azután ezeket a bőrtöredékeket könyvkötésre használták.”

IMT XXXII – 156-157. o.

„1941. őszén a katyni erdőben a német megszálló hatóságok a fent említett táborokból oda szállított lengyel hadifoglyokat tömegesen agyonlőtték. A német megszálló hatóságok, azzal a szándékkal, hogy viszályt keltsenek és összeközösítéseket provokáljanak az oroszok és a lengyelek között, egész sor intézkedést fogantatosítottak annak érdekében, hogy gonosztetteiket a lakosság a szovjet hatósági szerveknek tulajdonítsa.”

IMT VI – 311. o.

„1942-ben [Belsenben] különleges villamos berendezéseket építettek emberek tömeges kivégzésére. Azzal az ürüggyel, hogy az embereket fürdőbe viszik, a kijelölt áldozatokat levették a padlóra, majd olyan épületbe vitték, ahol a padlóba speciális módon villamos áramot vezettek. Az áldozatok ott haltak meg.”

IMT VII – 427. o.

„**Mr. DODD:** Senki sem tudta, hogy mi volt a céljuk a következőknek: miután a tetovált foglyokat megvizsgálták, azokat, akiket a tetoválás a legjobb és a leginkább művészi volt, visszatartották a laboratóriumban, majd olyan injekcióval gyilkolták meg őket, amit Karl Beigs, az egyik bűnöző fogoly adott be. A holttesteket ezután átvitték a patológiai osztályra, ahol a tetovált bőr kívánt darabjait levették a holttestekről és kezelték. A végtérmekeket Koch SS-Standartenführer feleségéhez vitték, aki lámpaernyővé és más díszes háztartási cikké alakította azokat.”

IMT VII – 576-577. o.

„**PAUL WALDMAN:** Ebben a kis teremben [Sachsenhausenben] volt egy nyílás a falban, megközelítőleg 50 centiméter hosszúságú. A hadifogoly tarkójával a nyílás elé állt, majd egy orvlövész lelőtte a nyílás mögül. A gyakorlatban ez a módszer nem bizonyult kielégítőnek, mivel az orvlövész gyakran nem találta el a foglyot. Nyolc nap múlva új rendet honosítottak meg. A fogoly, mint korábban, most is a fal elé állt, de egy vaslemezt eresztettek le lassan a feje fölé. A fogolynak az volt a benyomása, hogy a magasságát méri. A vaslemez egy puszkavesszőt tartalmazott, amely hirtelen kilövellt és a foglyot egyetlen tarkóra mért ütessel letaglózta. A fogoly holtan esett össze. A vaslemezt a terem sarkában levő pedállal működtették.”

IMT III – 515. o.

„**MORGEN:** Ezeket a helyiségeket ruhatárnak álcázták, és mindenkinek adtak egy ruhatári jegyet. Ezért azután az emberek azt hitték, hogy a dolgaikat majd visszajárják... Amikor az utolsó ember is bent volt már, az ajtókat becsukták, és a gázt bevezették a terembe. Mihelyt a halál beállt, megindultak a ventilátorok. Amikor a levegő újra belélegezhető lett, az ajtókat kinyitották, és a zsidó munkások

eltávolították a holttesteket. Sajátos eljárással a szabadban fűtőanyag felhasználása nélkül égették el a tetemeiket.”

IMT VII – 377. o.

„**SIGMUND MAZUR:** Szappant főztem nők és férfiak holttestéből. Maga a szappanfőzési folyamat 3-7 napot vett igénybe. Azon gyártási folyamatok alatt, amelyekben közvetlenül részt vettem, több, mint 25 kg szappant gyártottunk. A szóban forgó folyamatok által igényelt emberi zsiradék mennyisége 70-80 kg volt. Ezt a mennyiséget mintegy 40 holttestből gyűjtöttük össze... Ezt az emberi zsiradékból készült szappant személyes szükségleteimre, mosakodásra és mosásra használtam.”

IMT XX – 494. o.

„**RUDOLF HÖSS:** Auschwitz parancsnoka voltam 1943. december 1-ig. Becslésem szerint legalább 2 500 000 áldozatot végeztünk ki elgázosítással és elégetéssel, ezen kívül legalább fél millióan haltak éhen. Ily módon összesen mintegy 3 000 000 millió személy pusztult el parancsnokságom idején.”

IMT VII – 598. o.

„A zuhanyzóban [Dachauban] gáznyílások voltak. A mennyezeten voltak az ál-zuhanyfejek, a gépteremben a bevezető és kivezető csövek. Nyomógombok irányították a gáz beömlését és kivezetését. Egy kézi szelep szabályozta a nyomást. A halálos füst képzésére cianport használtak. A gázkamrából a holttesteket a krematóriumba vitték.”

IMT XXXIII – 276. o.

„1942. augusztusában a foglyokat a tábor német őrsége arra utasította, hogy távolítsák el szőrzetüket a hónaljukból és a nemi szervükről, ellenkező esetben lelővik őket. Egyetlen fogoly sem kapott borotvát a németektől, noha a németek jól tudták, hogy a foglyoknak nincs borotvájuk. A foglyok az egész éjjelt azzal töltötték, hogy tépdesték a szőrzetüket a kezükkel és segítettek egymásnak.”

IMT XXX – 470. o.

„Az SS arra kényszerített [nőket], hogy nyelvükkel és ajkukkal mossák fel a hét bejáratától a negyedik emeletig vezető lépcsőket. Miután ezeket a lépcsőket felmosták, ugyanezeket az embereket arra kényszerítették, hogy gyűjtsék össze az udvaron a hulladékot az ajkukkal. Az udvaron minden hulladékot egy meghatározott helyre kellett vinni.”

IMT VII – 433. o.

„A gyilkolásnak a következő módját eszelték ki: különböző szovjet foglyokat arra kényszerítették, hogy másszanak fel egy fára, majd más foglyoknak el kell a fát fűrészelniük. A foglyok a fáról egymásra estek és meghaltak.”

IMT VII – 49. o.

(Ford.: Tudós-Takács János)

EGY TÚLÉLŐ ELTÉRŐ TÖRTÉNETET MOND EL ...

Címzett: a MÉDIA

Tárgy: A KONCENTRÁCIÓS TÁBOR TÚLÉLŐI

Kedves Uram/Hölgyem!

A nevem Alexander McClelland. Második világháborús ausztrál veterán, teljesen és maradandóan munkaképtelenné vált személy (TPI) és koncentrációs tábor túlélője vagyok.

Tizenkilenc éves koromban önkéntesként bevonultam az Ausztráliai Birodalmi Hadsereghez és mint golyószórós katona harcoltam a 2/1 gyalogos zászlóaljban Észak-Afrikában, Görögországban, ill. Krétán, ahol megsebesültem és német fogságba estem. A háború hátralévő részét mint hadifogoly töltöttem el, de sokszoros szökési kísérletem miatt a TEREZIN koncentrációs táborba zártak, a csehszlovákiai theresienstadti gettóhoz közel.

Tapasztalataimat a „The Answer – Justice” (A válasz – igazságosság) című önéletrajzi könyvemben foglaltam írásba. 1965-ben szerepeltem az egyik díjnyertes, de történelmileg pontatlan ausztráliai televíziós dokumentumfilmben, amely Theresienstadtról szólt. A film címe ez volt: „Ahol a halál mosolyog.”

Nem kapok TPI-nyugdíjat azért a súlyos sebesülésért, amelyet a krétai harci cselekmények során szereztem. TPI-nyugdíjamat azért az embertelen bánásmódért kapom, amelyben a koncentrációs táborban részem volt. Viszont tévedés azt hinni, hogy a németeknek elegendő felesleges élerejük volt arra, hogy a koncentrációs táborokat közvetlenül vezessék és működtessék. A németek mindig csupán a táborok külső védelmét látták el; mi, rabok alig láttunk német katonákat, így hát nem az SS emberei vagy a német katonai örök voltak azok, akik engem naponta megverték.

Nem, a naponta ismétlődő ütlegelések, amelyek engem teljesen munkaképtelenné tettek, két fogolytársamtól származtak, akiket KÁPÓKNAK neveztek.

A kápóknak (ill. a tábori rendőröknek = Camp Police = tábori rendőrség) különleges kiváltságaik voltak: saját szobájuk és önálló hatáskörük is volt. Ők mondhatták meg pl.,

hogy ki látogathatja a tábori betegszobát vagy a tábori bordélyt. A valóban fegyelmezett németek távolléte miatt ezek a kápók élet és halál urai lettek.

A két kápó, aki engem egy súlyos, fából készült botot használva – amelyet ők „doktor úrnak” neveztek – naponta ütlegelt, zsidó fogolytárs volt. Az egyikük Magyarországról érkezett, a másik – azt hiszem – ukrain volt. Gyakran voltam tanúja annak, hogy szerencsétlen foglyokat rángattak ki a cellájukból az ún. „Appellplatz”-ra (a „sorakozók terére”), és ott a „doktor úrral” halálra verték őket.

Ezért mindannyiszor, amikor egy ún. „koncentrációs tábor túlélővel” találkozom, mélyen a szemébe nézek, hogy meglássam: milyen fajta „túlélők” közé tartozik?... Azok közé-e, akik valóban foglyok voltak, mint én, vagy egyike azon számos „kiváltságosnak”, akik úgy élték túl a háborút, hogy embertelenebbek voltak más foglyokhoz, mint amilyenek a németek valaha is voltak.

Tény, hogy német SS-katona volt az, aki megmentette az életemet, miután súlyosan elfertőződött lábammal mit sem törődve a kápók ütlegelve a táboron kívülre küldtek engem egy munkafeladatra. Az arra járó SS-katona látva, hogy társaim segítenek nekem, odajött, majd a maga orvosi felszerelésével ellátta sebeimet.

Azért nézek tehát mélyen a „túlélők” szemébe, mivel tudom, hogy a koncentrációs tábor túlélői nem voltak mindnyájan ártatlan áldozatok. Tudom, hogy számos fogoly brutális, embertelen bűnöző volt. A médiában mindannyian mindig azt halljuk vagy olvassuk, hogy milyen rosszak voltak a német örök, és milyen rosszul bántak a foglyaikkal. Én több mint nyolc hadifogoly-, ill. koncentrációs táborban voltam, így hát ki tudja az igazságot? Én vagy a média?

Szívélyes üdvözléssel:

Alexander McClelland

PO. Box 887

Toronto NSW 2283

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Revilo P. Oliver, az Illinois-i egyetem (Urbana) egykori irodalomprofesszora

A korábbi lapokban csak azt igyekeztem megmutatni, ami számomra a legfontosabb jelenségnek látszik, és amit számításba kell vennünk, ha a zsidókkal kapcsolatban objektív értékelés kialakítására törekszünk. Ez ugyanaz, amit feltétlenül figyelembe kell vennünk, ha szenvedélymentesen akarjuk megfontolni fajunk kötelességét, egyszersmind végzetét, amely óhatatlanul eléri gyermekeinket, de elér bennünket is, ha csak nem vagyunk olyan személyek, akik már közel jutottunk életünk végéhez.

Nem tudom, hogy lehet-e valamit tenni, és – ha igen – mit lehetne tenni egy olyan faj megőrzése végett, amelyről egyes józan eszű megfigyelők azt hiszik, hogy e faj hajtóereje egy nagyrészt tudatalatti, de ellenállhatatlan halálvágy. No-ha a zsidók már 1914-ben ott voltak a háttérben, akkoriban kétségtelenül mi voltunk a földkerekség uralkodó faja. **Most az emberszabású majmok lenézett, lealacsonyodott faja vagyunk, amelyen minden más faj, ideértve a legalacsonyabb szintű, legállatiasabb fajt is, vidáman élőködik.** Amikor azt látom, hogy a mi népünk vagy túl ostoba ahhoz, hogy felfogja önnön lealacsonyodását, vagy túl gyáva

Revilo P. Oliver:

A NEMZETEK VÉGZETE

ahhoz, hogy törődjön vele, közel állok ahhoz, hogy kétségbeessek. Néhány évtizeddel ezelőtt még nem tudtam volna elhinni annak lehetséges voltát, hogy itt, az USA-ban árja emberek készségesen elnézik: a gyermekeiket olyan „iskolákba” szállítják, ahol azzal mocskolják be őket, hogy kénytelenek primitív lényekkel együtt lenni, akik azután mint az „állatok” kirabolják, ütlik-verik, megerőszakolják és megcsönkítják őket. Még most is szinte hitetlenkedve hallom, hogy egyes rendőrfőnökök a rádióban azt sürgetik, hogy a nyúl szívű fehér emberek minimalizálják annak eshetőségét, hogy a vademberek összeverik vagy meggyilkolják őket, akiket egyébként adójukkal ők maguk etetnek és támogatnak, és előmozdítják, hogy e vadak minél gyorsabban szaporodjanak. A csavargótanyákon, amik egykor a mi nagyvárosaink voltak, a félénk fehér lakosoknak azt tanácsolják, hogy sötétedés után ne merészkedjenek ajtójukon kívülre; sétáljanak kizárólag a járda középső részén, mert így kevésbé valószínű, hogy a kongóiak rájuk támadnak a kapualjából vagy az utcában parkoló autókából, és ne mutatkozzanak városaik szabad terein. **Vannak olyan teremtmények, amelyek életben maradásuk, pusztá létezésük kedvéért képesek elfogadni, hogy ennyire lealacsonyítsák őket? Vajon csupán arról van szó, hogy a visszataszító babonák rabszolgává tették őket, vagy talán a módszeres mérgezés évszázadai annyira besűrítették az agyukat, hogy tartósan és gyógyíthatatlanul gyengeelméjűvé váltak?**

Amikor a zsidók megszállnak egy nemzetet, az első törekvésük az – ahogyan ezt egyébként az előrelátó okosság parancsolja –, hogy hatalmukba kerítsék áldozatuk lelkét. A XIX. század közepén

Lord Harrington azt mondta a brit parlamentben, hogy a zsidók az angol sajtónak már „nagy részét” irányítják, és – természetesen – más árja országokban ugyanennyire vagy még inkább ugyanez a helyzet. Nem telt bele egy évszázad, és az összes kommunikációs eszköz fölött gyakorlatilag abszolút hatalomra tettek szert, jóllehet néhány kis újság enged közölni olyan cikkeket, amelyeket nem hagyott jóvá a megszálló hatalom. Ebben az összefüggésben célszerű emlékezni Dzsugasvili (alias Sztálin) mondatára, miszerint a 10 000-es vagy annál is kisebb példányszámú folyóiratot nem érdemes megszerezni vagy betiltani. Márcsak azért is, mert a zsidóknak szükségük van egy kis nyílt ellenzékre, hogy fenntarthataság azt a képtelenséget, hogy „üldözik” őket. Még az is lehetséges, hogy pontosan e cél érdekében bizonyos korlátozott mértékben maguk bátorították és bátorították az „antiszemitizmus” legképtelenebb, legkevésbé gyakorlatias formáit. A jelek szerint mindenesetre ma már úgy érzik, hogy biztonságosan kinyilváníthatják a maguk pökhendiségét. **Úgy látszik, hogy elhatározták: egyetlen árja kutyát sem engednek ugatni a gazdájára, sőt hallhatóan még nyüszíteni sem szabad nekik.**

A mi fajunk természetes arisztokráciáját, amely egykor bizonyos vezetési készséggel rendelkezett, az említett gyakorlatias célok miatt teljesen megsemmisítették a következők: a forradalmakkal együttjáró tömeggyilkosságok, a hatalompolitikai célok érdekében kiagyalt háborúk, a „demokrácia” álarcában végrehajtott gazdasági fosztogatás, valamint a bűnei támogatása miatt szükséges és a fajkeveredés által lehetővé vált belső korrupció. **Ami nekünk megmaradt, az a maga egészében olyan árja proletariátus, amelyen belül egyedül a**

jövedelmek tekintetében mutatkozik különbség s amely – főként, ha jövedelme átlagon felüli – hajlandó alávetni magát bárminek, sőt, hajlandó megtenni bármit egy kis többletjövedelemért, dollárért vagy aranyért. Ma – jelentéktelen kivétellel – egész népünk ki van szolgáltatva a gazdasági elnyomók kénye-kedvének. Az a gazdasági elnyomás, amelyet a zsidók gyakorolnak, rabszolgává teszi csendesen morgoló fajunkat. Fajunk hagyományos gyanakvása a „kereskedőkkel” szemben az egyedüli realiztikus magatartás volt. Az olyan ember, akinek a jövedelme attól függ, hogy áruját el kell adnia a tömegeknek, mindig alá lesz vetve a nyereségahajza kísértésének, mert az valószínűleg erősebb, mint bármilyen erkölcsi korlát, amit egyébként elvben legalább is talán elismer. Az ilyen ember ma nem több, mint urai kénye-kedvének kitett rabszolga. Még bizonytalanabb azoknak a helyzetük, akiknek nincsenek eladható anyagi javaik. Ilyenek pl. az írók, újságírók, színészek, lelkészek és más „igazmondók”, a kereskedelmi ügynökök, reklámügynökök, tanárok és hasonlók, akiknek a megélhetése teljesen szavaik, a tömegekhez címzett leírt vagy kimondott szavak értékesítésétől függ. A tömegek ízlését pedig az a félelmetes mechanizmus irányítja, amely a gondolkodást is uralja. A gazdasági rabszolgaság tényei indítottak sok éles szemű megfigyelőt arra a következtetésre, hogy **fajunk egyetlen túlélési esélye abban az eshetőségben rejlik, hogy a zsidók – akiket elvakít a saját abszolút felsőbbrendőségükbe vetett szemtelen bizalmuk – lehetővé teszik, sőt, meggyorsítják a szervezett társadalom teljes összeomlását, egy olyan anarchia kialakulását, amelyben újra az erős és határozott lény fog életben maradni a gyengék, gyávák és az ostobák kárára.**

Revilo P. Oliver:

The Jewish Strategy

című könyvének 13. fejezete

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A ZSIDÓK MÁR 1933-BAN HADAT ÜZENNEK NÉMETORSZÁGNAK

„Júdea hadat üzen Németországnak! Világ zsidói, egyesüljtek! A német áruk bojkottja! Tömeges tüntetések!” – mindezek főcíme a *Daily Express*-ben 1933. március 24-én.

„A zsidó emberek szerte a világon gazdasági és pénzügyi háborút hirdetnek Németország ellen. Tizennégy millió zsidó egy emberként tart össze a Németország elleni hadüzenetét illetően. A zsidó nagykereskedő otthagyja cégét, a bankár a részvénytőzsdéjét, a kereskedő a boltját, a szegény zsidó pedig a szánalmas odúját, hogy egy szent háborúban egyesüljön Hitler népe ellen.” – *Daily Express*, 1933. március 24.

„Zsidók és nem-zsidók, akik még nem álltatok be ebbe a szent háborúba, mindnyájan tegyétek ezt meg – itt és most. Nektek nem szabad Németországban készült árukat vásárolni. Ne keressetek tehát olyan kereskedővel vagy más eladóval, aki valamilyen német gyártmányú árut ad el, vagy aki kereskedelmileg támogat német hajókat, ill. hajózállítmányt... alá fogjuk aknázni a Hitler-rezsimet, és észre fogjuk téríteni a német népet, mégpedig azzal, hogy megsemmisítjük az export-kereskedelmüket, amelytől a pusztá létük függ.” – *Samuel Untermyer*, a WABC-ben tartott rádióbeszédében tette ezeket a kijelentéseket, New York, 1933. augusztus 6. Beszámoló a *New York Times*-ban, 1933. augusztus 7.

„Bernard Baruch, miközben csatlakozott Samuel Untermyernek a Németország elleni háborúra való felhívásához, egyszersmind támogatta a Németország elleni háborúra tett előkészületeket is. Hangsúlyoztam, hogy Németország és Japán veresége és kiküszöbölésük a világereszkedelemből rendkívül jelentős alkalmat fog adni Angliának arra, hogy felduzzassa külkereskedelmét, mégpedig annak tömegét és nyereségét tekintve egyaránt.” – *Baruch, The Public Years*, Bernard M. Baruch, 347. o.

Samuel Untermyer zsidó vezető volt, közeli barátja mind Wilson, mind Roosevelt elnöknek.

Bernard Baruch Wilson, Roosevelt és Truman elnöki tanácsadója volt.

„Ez a nyilatkozat felhívás volt a Németország elleni háborúra, egy szent háborúra, amelyet most elhatároztak. Ezt a háborút Németország ellen folytatni kell mindvégig, Németország megsemmisítéséig.” – *Dr. Franz J. Scheidl, Geschichte der Verfemung Deutschlands*.

„Az európai háború 1934-ben elkerülhetetlen.” – *H. Morgenthau*, az USA pénzügyminisztere, *Hearst Press*, 1933. szeptember (idézte *B. Jenson* is, in: „*The Palestine Plot*”, 11. o.).

„A Németország elleni háborút hónapok óta folytatja minden egyes zsidó közösség, mégpedig minden konferencián, minden szindikátusunkban, és folytatja minden egyes zsidó az egész világon. Van okunk azt hinni, hogy részvételünknek ebben a küzdelemben általános értéke van. Az egész világra kiterjedően szellemi és anyagi háborút fogunk indítani Németország azon törekvése ellen, hogy még egyszer nagy nemzeté váljon és visszaszerezze elvesztett területeit és gyarmatait. Sőt, zsidó érdekeink Németország teljes elpusztítását követelik meg. Közösségünk szempontjából is és egyénileg is a német nép fenyegetést jelent ránk, zsidókra.” – *Vlagyimir Jabotyinszkij* (az Irgun Zvai Leumi nevű zsidó terrorista csoport alapítója), in: *Mascha Rjetsch*, 1934. január (idézte *Jacques Mechin* is, in: „*Historie de l'Armée Allemande*”, IV. kötet, 303. o.).

„Hitler nem fog háborúzni (nem akar háborút), de mi rá fogjuk azt erőszakolni, nemhogy ebben az évben, ha-

nem azonnal.” – *Emil Ludwig Cohn*, in: *Les Annales, 1934. június* (idézte a „*The New Holly Alliance*” című könyvében is).

„Mi, zsidók háborút akarunk indítani Németország ellen.” – *David A. Brown*, országos elnök, *United Jewish Campaign*, 1934. (idézte: *Robert Edward Edmondson*, in: „*I testify Against The Jews*”, 188. o., és *Arnold Leese*, in: „*The Jewish War of Survival*”, 52. o.).

„Mélységes gyűlöletet akarunk kelteni a németek, tehát a német katonák, tengerészek, pilóták ellen. Gyűlölnünk kell őket egészen a győzelemig.” – *Lord Beaverbrook*, idézte: *Heinrich Goitsch*, in: „*Niemals!*”

„Csak egy olyan hatalom van, amely valóban számít. A politikai nyomás hatalma. Mi, zsidók a legnagyobb hatalommal rendelkező nép vagyunk az egész földkerekségen, mert miénk a politikai nyomás hatalma, és tudjuk, hogy hogyan alkalmazzuk azt.” – *Vlagyimir Jabotyinszkij*, *Jewish Daily Bulletin*, 1935. július 27.

„Még ez év vége előtt létrejön Anglia, Oroszország, Franciaország és az USA gazdasági blokkja a német és az olasz gazdasági rendszer térdre kényszerítésére.” – *Paul Dreyfus*, „*La Vie de Tanger*”, 1938. május 15.

1938. június 3-án az *American Hebrew* azzal dicsekedett, hogy az ő zsidói vannak a legbefolyásosabb pozíciókban Angliában, Oroszországban és Franciaországban, és „Izraelnek ez a három fia fogja a náci diktátort a pokolba küldeni”. – *Joseph Trimble*, *The American Hebrew*.

„A mi elsőszámú közellenségünk: Németország. Célunk az, hogy irgalom nélkül viseljünk hadat ellene. És abban is bizonyos lehet mindenki: ezt a háborút mi fogjuk vezetni!” – *Bernard Lecache*, a „Rassizmus és antiszemitizmus elleni nemzetközi liga” elnöke, a „*Droit de Vivre*” című újságában, 1938. november 9.

„A most indítványozott háborút azt a célt szolgálja, hogy világméretben alapozza meg a zsidóság vezető szerepét.” – *George van Horn Moseley dandártábornok*, *The New York Tribune*, 1939. március 29.

„Kifejezetten és nagy hangsúllyal kívánom megerősíteni azokat a nyilatkozatokat, amelyeket kollégáimmal együtt az elmúlt hónapok alatt és különösen a múlt heten tettünk: a zsidók 'Nagy-Britannia mellett állnak és harcolni fognak a demokráciák oldalán'. Sürgető vágyunk valóra váltani a szóban forgó nyilatkozatokban foglaltakat. Úgy akarunk cselekedni, hogy cselekedeteink teljes összhangban legyenek a brit akció általános tervével. Ezért akarjuk magunkat – mind a nagy, mind a kis dolgokban – Ófelsége Kormányának koordináló irányítása alá helyezni. A Zsidó Ügynökség kész csatlakozni a közvetlen előkészületekhez a zsidó emberek ereje, műszaki lehetőségeink, erőforrásaink stb. felhasználása végett.” – *Chaim Weizmann*, a Zsidó Világkongresszus elnöke, *London Times*, 1939. szeptember 5., *London Jewish Chronicle*, 1939. szeptember 8.

„A zsidó milliók, akik Amerikában, Angliában, Franciaországban, Észak- és Dél-Afrikában élnek, valamint a palesztinai zsidók elhatározták, hogy megsemmisítő háborút folytatnak Németország ellen, annak végső megsemmisítéséig.” – *Central Blad Voor Israeliten in Nederland*, 1939. szeptember 13.

„Állítsuk le a békefeltételekről szóló beszédet! Törjük darabokra Németországot!” – *The Daily Herald*, No. 7426, 1939. december 9.

„A zsidók közössége ezt a háborút szent háborúnak lát-

ja.” – *The Daily Herald*, No. 7450, 1939, idézték: *U. Backes, K.H. Janssen, E. Jesse, H. Köhler, H. Mommsen, E. Tobias*, in: „*Reichstagsbrand, Aufklärung einer historischen Legende*”.

„Még ha a zsidók nincsenek is fizikailag a lövészárkokban az Önök oldalán, erkölcsileg Önökkel vagyunk. Ez a háború a mi háborúnk, és Önök velünk vannak.” – *Salom As*, *Les Nouvelles Littéraires*, 1940. február 10.

„A Zsidó Világkongresszus hét éve háborúban áll Németországgal.” – *Rabbi M. Perlzweig* (a Zsidó Világkongresszus Brit Szekciójának feje), Toronto, *Evening Telegram*, 1940. február 26.

„A második világháború a zsidóság alapjainak védelméért folyik.” – *Rabbi Felix Mendelsohn*, *Chicago Sentinel*, 1942. október 8.

„Nem tagadjuk, és nem félünk megvallani, hogy ez a háború a mi háborúnk is, és ez a háború a zsidóság felszabadításáért folyik... A mi frontunk a zsidóság frontja, és ez erősebb, mint az összes többi front – együttvéve. Mi nemcsak a pénzügyi támogatásunkat adjuk ehhez a háborúhoz, amelyen alapul egyébként az egész haditermelés és nemcsak a teljes propagandahatalmunkat nyújtjuk, vagyis azt az erkölcsi energiát, ami fenntartja ezt a háborút. A győzelem biztosítása ugyanis elsősorban az ellenséges erőknek a saját országukban végbemenő gyengítésére, az ellenálló erejük belső megsemmisítésére épül. És mi vagyunk a trójai falvak az ellenség erődjében. Az Európában élő zsidók ezrei alkotják a legfőbb tényezőt ellenségünk megsemmisítéséhez. Tény, hogy a mi frontunk az ellenség belső köreiben is ott van, és ez a legértékesebb segítség a győzelemhez.” – *Chaim Weizmann*, a Zsidó Világkongresszus elnöke, a Zsidó Ügynökség feje és később Izrael elnöke, New Yorkban, 1942. december 3-án elmondott beszédében.

„Joe Kennedy-vel (az USA angol követével) golfoztam. Állítása szerint Chamberlain azt mondta, hogy Amerika, ill. a világ zsidósága erőltette be Angliát a második világháborúba.” – *James Forrestal*, tengerészeti (később védelmi) miniszter, Napló, 1945. december 27-i bejegyzés.

„Hazugság, hogy én vagy Németországban bárki más 1939-ben háborút akart. Azt egyedül a zsidó származású vagy zsidó érdekekért dolgozó nemzetközi államférfiak akarták és provokálták ki. Sohasem akartam, hogy a borzalmas első világháború után legyen egyszer egy második, Anglia vagy Amerika ellen.” – *Adolf Hitler*, 1945. április.

A vicc, ami abban az időben bejárja a Fasiszták Brit Uniójának köreit, az volt: a zsidó nemzeti himnusz: „Előre, keresztény katonák!”

(Ford.: Tudós-Takács János)

FEHERLÓFIA KÖNYVESBOLTI

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

<http://web.cetlink.net>
E-mail: szittyakurt@celink.net

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre \$ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

